

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	[red. af Hans Vilhelm Riber]
Titel Title:	<u>Poesier.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 3
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Johan Frederik Schultz, 1785-1790
Fysiske størrelse Physical extent:	3 bd.

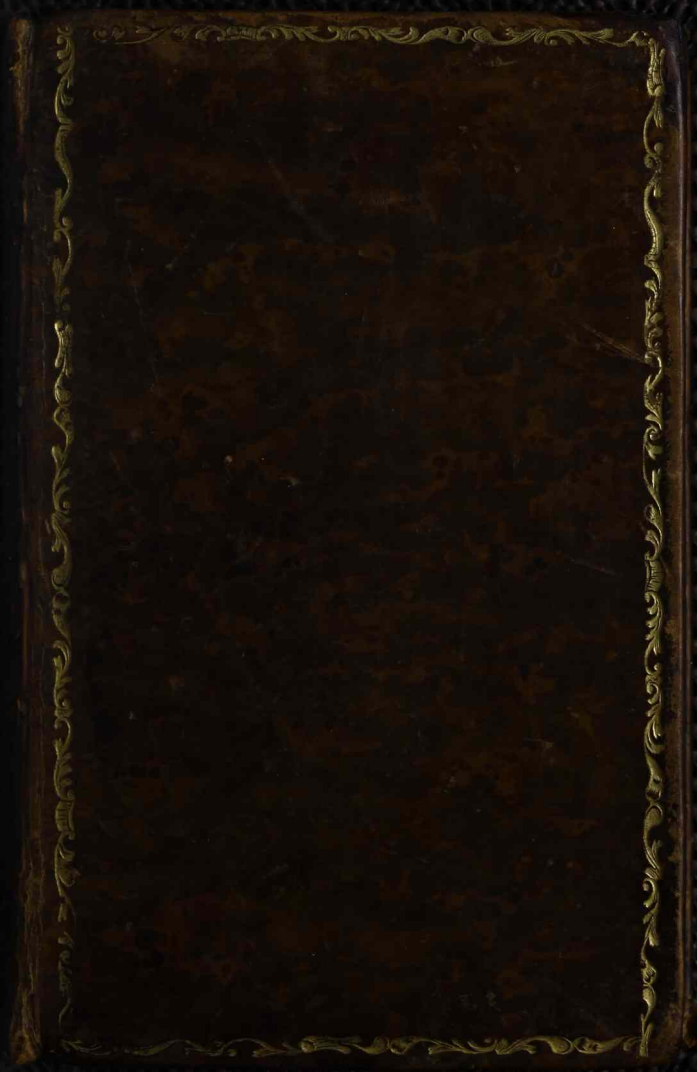
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

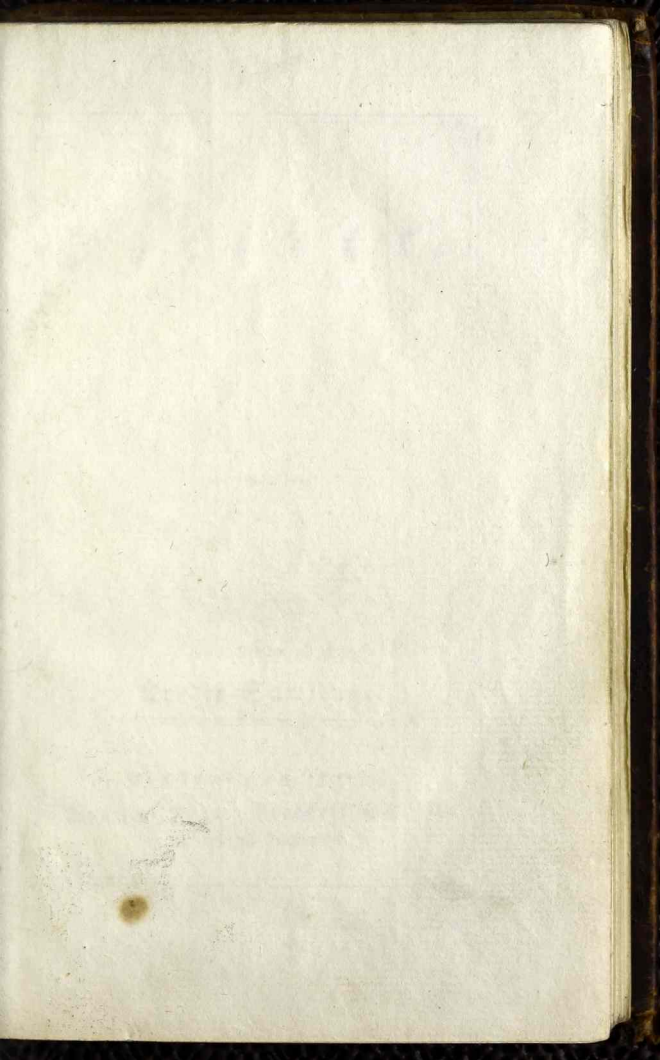

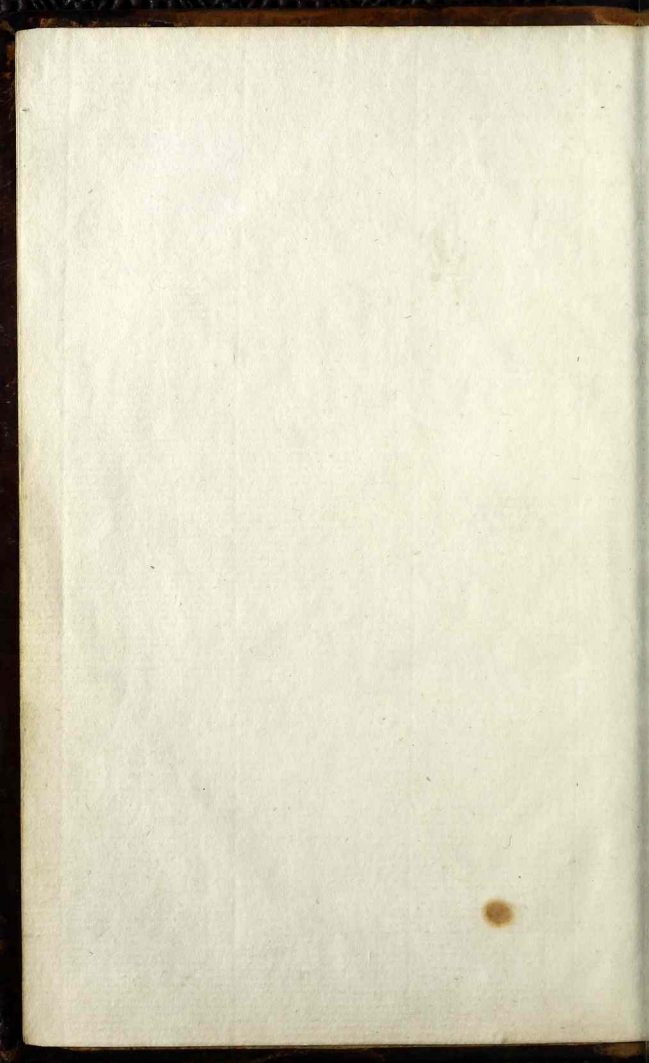
1 1 53 0 8 00670 1

53, - 110.

Poesier.

Fredie Samling.

Kjøbenhavn 1788.

Borlagt af Johan Frederik Schultz,
Universitets Bogtrykker.

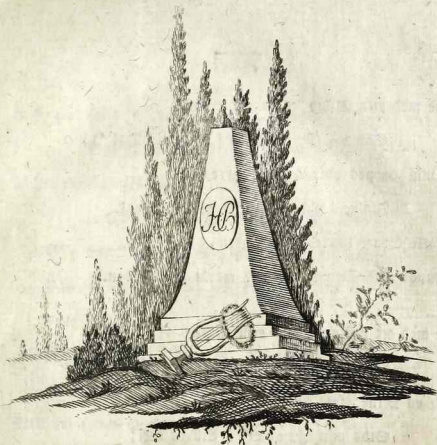
1791

Christi Evangelium

1791
Christi Evangelium
Hamburg

E l e g i e.

Til en Veninde i hendes Stam bog.

Geliebt wird alles außer mir.
Bürger.

X
Tung af mange mørke Dages Nummer,
Afsed af Tanke, Lys og Liv og sig,

Sank min Sjæl i Mattens stille Slummer;

Sevn! o gjør mig tidt saa lykkelig!

Kom med denne Nektar tidt tilbage,

Som i Drømme nys du lod mig smage!

Eene med min Elskov og min Smerte
 Sad jeg (syntes mig) i Nonheis Dal *),
 Og min Harpes hule Torden lærte
 Lundens Echo Gjenlyd af min Dval.
 Tykke Ekker dakked' Aftenrøden,
 Rundt omkring mig alt var mørkt som Døden.

See med eet opklartes ved min Side
 Lustens Dunster for min Phantasi,
 Med en Mine, som en Engels blide,
 Stod min Fredriks Elskede deri;
 Som en yndig Guddom fra det Høie
 Svæved' hun for mit henrykte Døie.

Svage Skjald om Farver ikke leder,
 Til en Engel her at male dig,
 Som, trods Støvet's Ufuldkommenheder,
 Her, Veninde! var umalelig;
 Tænk dig hende her, og tænk den samme,
 Klædt i Salighedens lyse Flamme!

„ Jeg

*) Et Sted i Ranten af Skoven ved Korsøer.

„ Jeg er salig “ (brød hun ud — Beline

 Synes ei saa sødt som Taler sød.)

„ Ingen Stovets Glæder ligne mine!

 „ Sørger ikke, Venner! ved min Død!

 „ Stig min Ven — (her vorde hendes Stemme)

 „ Han sin Sorg og ikke mig maa glemme. “

„ Ja, jeg veed det, Skjønne, Skjildsrie, Høie!

 Du er salig i din Skabers Faan;

Men hvi synes Perler fra dit Die

 I din Himmel selv at robe Savn?

 Kan du lide? Kan en Salig græd?

 Gud! er ingensteds da varig Glæde? “ —

„ Jo den kommer. Himlens Myriader

 „ Føle den. Den kommer visselig!

„ Men da først ublandet, naar vor Fader

 „ Samler alle sine Børn til sig.

 „ End er kængsel i mit glade Hierte,

 „ Skjønt den ei er tung som Stovets Smerte. “

„ Fredrik “ (blev hun ved) „ at Fredrik græder —
 „ Thi jeg elsker ham tredobbelt nu, —
 „ Det er bittert, midt i mine Glæder
 „ Kommer jeg det sørgelig ihu —
 „ Men den Gode hører mine Bønner,
 „ Fredriks Dyd han styrker vist og lønner. “

„ At min elste, jordiske Veninde,
 „ Som saa ømt, saa kjælt elste mig,
 „ Blot i Tanken bære maa mit Minde,
 „ Og saa det endnu bekymrer mig;
 „ At iblandt saa mange Bønners Navne
 „ Hun skal mit allene stedse savne.

„ O! hvor meget vilde jeg nu sige,
 „ O! hvor mange Glæder ønske jeg
 „ Denne dyrebare muntre Pige;
 „ Men nu seer, nu hører hun det ei!
 „ Hvad jeg ønsker mellem hine Throner,
 „ Tolk du hende her i Støvet's Toner! “

„ Siig, at intet meer paa Jorden signer
 „ Himlens Velthst hist, end Kjærlighed ;
 „ End jeg glad Erindringen velstigner
 „ Af de Skjoldfrie Kys, den tændtes ved !
 „ Alle Himlens Engle see med Glæde
 „ To, som varigt elske sig dernede.

„ For at troste Kummer, lindre Jammer,
 „ Sendes Elskovs Ild fra Himlen ned,
 „ Og dens reene, stærke, lige Flammer
 „ Putter Sjælene til Salighed.
 „ Alle Salige med Velthst sue
 „ To henrykte Dodeliges Sue.

„ Kjærlighed, som Mod og Styrke gyder
 „ Med sin Nektar i den Skjoldfrie Sjel,
 „ Værner vældig om de bange Dyder,
 „ Mod deys Himmels krusende Rebel.
 „ Selv den Hoie seer med Fader-Glæde
 „ To, som dydig elske sig dernede. —

- „ Ja, han smiler kjærlig fra det Høie,
 „ Elskede Veninde! ned til Dig!
 „ Seer med Lyst, at Dyden i dit Pie
 „ Drager nærmere din Ven til sig;
 „ Seer din Elsker glad i dig tilbøde
 „ Den, som satte dig for ham dernede.

 „ Seer ham elske dobbelt Vid og Ynde,
 „ Ved i dig at kjende deres Vard;
 „ Seer ham skjælvne dobbelt for at synde,
 „ En uskyldig elsket Engel nær —
 „ Og han vil opfylde hvad jeg beder,
 „ Krone begge med Lyksaligheder. “

Med en Følelse, som ingen fatter,
 Med en Nøst, hvis Toner Stov ei fandt,
 Naabte Paradisets skjenne Datter
 Dette fædte; — smilte sødt — og svandt —
 Vakket foer jeg op af Mattens Slummer,
 Af! til Lys og Tanke, Dag og Kummer.

Baggesen.

Til
H a n n e .
 Paa min Fødselsdag.

J Dag min første Tanke skulde være
 Dødsret Gud. O! Elskte, sig
 Hvi Tankerne saa underlige ere?
 Hvor kom det, jeg allene tænkte Dig?

Jeg vilde takke Himmelen for Livet,
 Da hver en Fryd, som denne mig
 Fra Livets første Øieblik har givet —
 Jeg takked' blot fordi den gav mig Dig.

Det Forsyn, som saa naadig mangen Glæde
 I Sorgens Dimer skænkte mig,
 Om Held for dette Aar jeg vilde bede, —
 Og bad dog blot om varigt Held for Dig.

Tilbedede! som mig at elske lærte,
Hvis jeg med disse Tanker mig
Forsyndet har, saa lær Din Elfers Hjerter,
At være mindre ømt og fuldt af Dig!

Ja Pige, kunde Du engang begynde,
At blive mindre elskelig —
Det kan Du ei. Jeg bliver ved at synde.
Er det saa stor en Synd, at elske Dig?

J. Plum.

E n D a t t e r s
K l a g e
ved sin Moders Liigkiste.

Hun var min Moder — af! hun var —
 Her ligger hun i denne Kiste —
 Og jeg Ulykkelige har
 Nu intet — intet meer at misse!

Min Fader Døden fra mig rev,
 For jeg hans Navn at stamme lærte;
 Med Graad min Moder tidt bestrev
 Hans Fromhed og hans ædle Hjerte —

Og naar hun græd, saa græd jeg med —
 Vor Graad ei kaldte ham tilbage!
 Tidt ved hans Hæde Hvilested
 Den tavse Nat har hørt vor Klage.

Men nu — hvis Naare hjælper mig
 Min Faders elskte Grav at væde?
 Thi hun er død. — Hvo hjælper mig
 Bed begge elskte Grav at græde!

Nu gaacr jeg eensom og forladt
 Paa Livets tornefulde Veie, —
 Mørk er min Udsigt; Malm og Nat
 Og Farer søve for mit Pie.

Hvo væbner mig med Kraft og Mod
 Til det, som jeg herester lider?
 Hvo styrer nu min svage Fod,
 For den paa slibrig Bane glider?

Og hvo forhindrer, at den ei
 Uvarsom kan indviklet blive
 I Snarer, som paa Livets Bei
 Den unge Piges Trin omgive?

Hvor er den venstabsfulde Varn,
 Som ikke kjedes ved min Klage,
 Og som, medlidende og varm,
 Kan Deel i mine Sorger tage?

Ne! ingen er mig det — og den,
 Som var det alt, jeg maatte miste —
 Min Moder, Føder, Troster, Ven
 Er nedlagt her i denne Kiste!

Paa Hjørkelig Arm hun selv mig bar,
 Mig ammed' hun, som gav mig Livet;
 Til ingen andens Pleje var
 Min spæde Barndom overgivet.

Saa tidt, naar jeg i Fare kom
 Som Varn; hun frelste mig i Tide;
 Beskyttende og venlig, som
 Min Engel, gif hun ved min Side.

Da var Naturen skøn, fordi
 Jeg den betragtede med hende;
 Hun tidlig lærte mig deri
 En stor og hjertelig Gud at kjende.

Naar til at seue Almagts Haand
 I Græs og Blomster hun mit Øie
 Hændrog, da høvedes min Aand
 I tavst Beundring til den Høie.

Naar hun mig Godhed viiste der,
 Hvor Godhed kun saa faa formode,
 I Livets største Lidelser —
 O! da tilbød jeg den Afgode.

Og naar hun om Uskyldighed
 Og Dydens høie Bærd mig lærte,
 Og mig med Saarer bad derved
 At holde fast af ganske Hjerte, —

Da svor jeg hellig — Moder! du
 Har hørt det — Dyden troe at blive —
 Her ved dit elskte Ligg endnu
 Jeg sværger Dyden troe at blive!

Men du er død — Hvo hjælper mig
 At holde denne Cød? Jeg Svage
 Staaer eensom og utroestelig
 I Livets Labrinth tilbage!

Du var min Moder — af! du var —
 Her ligger du i denne Kiste —
 Og jeg Ulykkelige har
 Nu intet — intet meer at miste!

F. Plum.

 X E l e g i e .

Til et Exemplar af Zedig.

D! du som ofte saae min Taare rinde,
 Du, som medlidende den tidt modtog,
 Naar hendes sidste Smil mig randt i Sinde,
 Som gav mig dig, o elskelige Bog!
 Vær Vidne til den Sorg, som dette Hjerte
 Fortærer langsom, nu, da hun er vred!
 Medlidende vær Vidne til min Smerte,
 Og kjerlig deel min Ulyksalighed!
 Seline — grumme Tanke! min Seline
 Med kold Foragt min Elskovs Lue seer!
 Gud! du har lært min Sjæl at kjende Pine!
 Den Vndige for mig ei smiler meer!

De svandt, de svandt, de lykkelige Dage!

Med hendes Smil forsvandt min hele Lyst,

Dg aldrig, aldrig komme de tilbage!

Selv Haabet drabtes i mit knuste Bryst.

O! jeg var lykkelig! blandt Støbers Søner

Den lykkeligste, salig, som en Gud!

Nu doer min Sjæl i frugtesløse Bøuner;

Min Glædes sidste Glimt er slukket ud.

Wildt vanter jeg i Mørket, for mit Dje

Udbreder sig i Matten Skræk og Død;

Dg ingen Ven mig trøster, fra det Høie

Seer ingen Gud medlidende min Nød;

Forsulgt af Furier, omspændt af Pine,

Omsoust jeg leder om et Tilflugtssted;

I Mørket seer mit Dje kun Seline;

Men ak! mit Dje seer Seline vred!

Forgjæves jeg til Skovens Eger iler,

Gjentagende de spotte mine Skrig;

Mig Solen selv er mørk; naar hun ei smiler,

Naturen er ei længer skjøn for mig.

Kun du, o Dog! for dette knuste Hjerter

End gjemmer, medhyksfuld, balsamisk Trost!
 Kun dig, kun dig jeg klage vil min Smerte;
 Du spotter ei, som Echo, grum dens Nøst!
 Dig skal jeg tidt med mine Taarer vade!
 O! disse være din Forfatters Løn!
 Naar Ladig og Astarte med mig græde,
 Jeg mindes skal Apolløs bedste Son,
 Og som min Ekhtsaand offre ham til Ære,
 Den sidste Taare, som faldt ned paa dig:
 „Sov sødt i Graven, himmelske Voltaire,
 Fordi din fromme Bog nu trøster mig!“

O! ganske vist hun ikke vil min Plage,
 Som gav mig dig, min sidste Bellyst! nei!
 Seline — glade Drom! kom tidt tilbage! —
 Seline mig foragter, hader ei.
 Og er det Det at klage, Ret at murre
 Mod Ekjæbnen, naar, o Bog! jeg eier dig?
 Ver den, som er saa rig, mod Himlen knurre?
 Er den, hvis Skat du blev, ulykkelig?
 Nei! flyt min Harpe, sørgelige Toner!

Bort fra mit Døe, Sorgens mørke Skyer!
 Did, hvor blandt ede Klipper Døden throner,
 Did, hvor hvert Glimt af Solen stakkes, slyer!
 Thi jeg er lykkelig; og jeg skal fatte,
 Erkjendtlig glad, at Himlen elsker mig;
 Thi hvad er Verus, alle Jordens Skatte,
 Al Verdens Rigdom, elskte Døg! mod dig?
 O! hvis det alt, og hine lyse Himle,
 Hvis denne Klode, hvis den hele Hær!
 Af andre Kloder, som om denne vrimle,
 Den heele Skabning, paa min Elskte nær,
 En mægtig Gud mig gav, imod at tage
 Dig, lille Døg, jeg sagde: Støbers Ven!
 Tag Stjerner, Himmel, Jord, og alt tilbage,
 Og giv mig eene denne Døg igien!

Ja! jeg skal noisom skjonne paa min Lykke,
 At du, o Hellige! at du blev min!
 Tidt til min omme Barm jeg dig skal trykke;
 Tidt til min taarevædte, blege Kind!
 Og jeg skal frydes henrykt ved at kysse

Hver Side, hendes Blikke vandred' i,
 Og sodt i milde Tølelser neddyffe
 Min bitter Smertes vilde Naserie.
 O du mit Alt, min hele Rigdom gjemmer;
 O! du mig, elskte Bog, en Berden blev!
 Ved dine Riffres Skuen jeg forglemmer
 Hvad Almagts Haand paa Firmamentet skrev.
 Hvor Skjøn, hvor elskelig er du mod Jorden!
 Selines Dies lyse Herlighed
 Forskionner kun en Plet af den i Norden;
 Men du forskionnes overalt derved.
 Hvor stolt, hvor suldt af Guddom er mit Hierte,
 Naar du, min Berden! ligger i min Haand!
 Ei store Saligheder Himlen lærte,
 End den, som hæver henrokt da min Aand.
 Mit Die, vellystdruffent, allebegne
 Da vanker om fra et til andet Blad,
 I de af hendes Smil bestraaete Egne;
 O! hvor hun smilte, Sorgen selv blev glad!
 Tilfids, som giennem Vellyst-Volger drevet,
 Det hviler i sin Glædes sidste Havn,

Hvor hun med egen Haand har kiærlig skrevet

Sit yndige, guddommelige Navn.

O! tusinddobbelte det dit Vord foreger!

O! Held den Dag, da i min Lod du faldt!

Du, dyrebareste blandt alle Bøger,

Du er min Trost, min Lægedom, mit Alt!

Og ofte skal jeg, i min Elskovs Hede,

For dig, min Helligdom! nedkaste mig,

Og festlig andagtsfuld i dig tilbede

Den Erycine, som mig skientke dig.

Baggesen.

Eil

 m i n B r o d e r a

 Paa hans Fødselsdag.

Det forstaaer sig, Fødselsdagen har
 Altid været holdt i Agt og Ære,
 Og den Mand maae være reent Barbar,
 Som paa den kan ligegyldig være.

Sidder ikke hist ved talrigt Vord
 Vor Apicius paa Floiels Gade?
 Det er Mandens Fødselsdag, han troer,
 Den bør helligholdes med at æde.

Orgon i Uvisen denne Dag

Engelassen aarlig Gave skænker,
 Beder hoit om Held til nyt Bedrag,
 Takker Gud for veludsorte Rænker.

Lais græder; Elskerne gaar bort,

Narene hver Fødselsdag formerer,
 Eminken negter Hielp, og Lais fort —
 Fra i Dag med Himlen coquetterer.

Sjælen er forskjellig, hver fik sin,

Kan den eens Begreb om Høitid have?
 Lais fik en Sjæl af blot Karmin,
 Og Apicius fik lutter Mave.

Ikkan han, hvis Døvelse det er

Over sin Bestemmelse at tænke,
 Og hvis Hjertes samme Følelser
 Til sit Jeg sig ikke blot indskrænke;

Som ved Virksomhed til Brodres Gavn
 Stort det agter Meeneste at være,
 Og for hvem de Pligter, dette Navn
 Minder om, ubrødelige ere;

Som af Guld ei blinder, og som ei
 Velsøst smigrende Sirener hører,
 Og urørt af Cerens Glands den Bei
 Gaacr, som til Lykkeligheden fører —

Han sit Kald og Livets Vard forstaaer,
 Derfor er hans Fodfælsdag ham blevet
 Heitidsfu'd, naar Mængden Livets Nar
 Tæller, uden dog at have levet.

Chi kun han sit Livs fremsarne Tid
 (Sieldne Pod!) tør tænke sig tilbage,
 Og Debredelse for misbrugt Flid,
 Mærker ei hans lykkelige Dage.

Over til Vredres Held udøvet Dyd
 Stilles ham belærende for Die,
 Som en Kilde til usbrudt Fryd,
 Som en værdig Gave fra det Høie.

Tillid til den Gud, som, viss og god,
 Ei Fuldkommenhed af Støvet kræver,
 Styrker selv den svage Dyd med Mod,
 Som den over Støvet's Svaghed hæver.

Glad og fuld af Tak han overseer
 Skiebne's underlige Gang i Livet,
 Seer, at Sorg saavel som Glæden er
 Ham til Held af Livet's Fader givet.

Og naar Fødselsdagen ham igjen
 Bringer disse Følelser tilbage,
 Frydefuld han helligholder den,
 Som den vigtigste blandt Livet's Dage.

Lykkelige Broder! om den Fryd,
Himlen sine elskte Børn tildeeler,
Denne glade Følelse, som Dyd
Altid følger, ogsaa Dig besjæler;

Da skal Fødselsdagens Morgen Dig
Smile blid og glædelig i Møde,
Dg dens fredelige Aftenrøde
I Din Kjøldfrie Sjal afbilde sig.

S. Plum.

En
Daglig Sang.

(Efter Claudius.)

Som Børnets Hjerter glæder sig,
 Og kjender ingen Sorger,
 Jeg takker Gud, og glæder mig,
 At jeg er Jordens Børger.

Og at jeg Skov, og Bjerg, og Dal,
 Og Søel, og Himlens Due,
 Og klare Stjerner uden Tal,
 Og Maanens Lys kan sue.

Dg at jeg da til Nøde er,
 Som naar vi Børn kom sammen,
 Dg saae hvad Hellig-Christ gav hver
 Til Julegave. Amen!

Jeg priser Gud, fordi han ei
 Gav mig et Kongerige;
 Jeg smigret blev; maaskee og jeg
 Fordærøet blev tillige.

Dg intet kan saa hjertelig
 Min Sjæl til Fryd oplive,
 Som at jeg ei er stor og riig,
 Dg kan det neppe blive. —

Thi Stolthed tidt forblinde kan,
 Den store rige Herre.
 Hvor mingen blev en mægtig Mand,
 Blev ogsaa ond desværre!

Dg smukke Ting til Overflod

Kan man vel faae for Penge;
Men Helbred, Søvn og Iystigt Mod,
Det koeses ei for Penge.

Dg disse tre Ting ere jo

Vor Løn, vor Frønd i Livet;
Jeg derfor nøde vil i No,
Det Lidt, som mig er givet.

Opføld, o Gud! min Trang i Dag!

Giv Klæder, Mad og Drikke!
Du føder Spurven paa mit Tag!
Du glemmer mig vist ikke!

Riber.

Lud:

 E u d v i g s l u n d .

Hvor var du, glade Siel! hvor endte sig
 Den lange Rød af kummerfulde Dage?
 Hvo læste Tanken, som nedtrykte dig?
 Kom du fra Lysets Helligdom tilbage?

Hvor bles' de, hine blide Glimt af Gud,
 Hviß matte Glands endnu min Hand omhyller,
 Hviß reene Wellust, skönt de stultes ud,
 I Mattens Merke mig endnu fortryller?

Var du den Evigheds Throne nær?
 Ved Kilden, af hvis Væld det Hele springer?
 Hvad horte du, hvad saae, hvad fandt du der?
 Hvi zittre dine vellystmatte Binger?

Jeg var i Ludvig's Lund; der endte sig

En kiedsom Nad af kummerfulde Dage!

Paa Gladens Vinger der jeg hæved' mig,

Og sank betænget af min Lyst tilbage.

Jeg var den Evighoies Throne nær,

Og Kilden fandt, hvoraf det Heele springer!

Guds Wiisdom, Magt og Godhed fandt jeg der!

Og derfor jittre mine matte Vinger.

Men Støvet's Toner danner ingen Lyd,

Som tolker Lysets Manders Tryllerier —

Mon alle Sprog's foreente Harmonier

Udtrykke blot et Glimt af salig Fryd?

Dog — storme Længsler i mit glade Bryst,

For at udgøde mit for fulde Hjerter!

Min Stal ei taaler denne Strøm af Lyst,

Hvis Vælde skylte bort hvert Spor af Smerte!

Thi vant til Kummer, stult i Mattens Skid,
 Og kan fortrolig med Elendigheder,
 Jeg blandes i den Glands, som Market brød,
 Og daaner mattet i uvante Glæder.

Baggesen.

Elegie.

Elegie.

Hvad er vor Jords de stolte Mindesmærker?
 Hvad sielden Døds og Storheds Eghed?
 Og hvad betænde hine Kunstens Bærker,
 Som prale tidt ved Støvet's Hvilested?
 Hvad Skaldens Døds om alt hvad Verden tabte,
 Da hiin og denne sank i Gravens Skied?
 Tag hort den Død, som ifkun Skalden skabte,
 Han lærer Dig: Et Støvet's Barn er død.
 Tidt sover marmorbildet Nygte over
 Den Glemtes Støv, som der blev Ormes Lod;
 Trods hiins Basun det sande Nygte sover,
 Om ei det siger Marmoret imod.
 Tidt Dødens Billed, ved Graven græder,
 Det ligger der, og græder Secler hen;

Hvor

Hvor tidt mon Dyden selv med Taarer væder
 Bed saadant Gravsted Støvet af dens Ben?
 Betalte Kunstner, leiet Skjald, foreente,
 Vortødsse Gudheds Løn og Dydens Navn,
 Mens den, som Priis og Evighed fortiente,
 Uhdret glemmes, som ei værd vor Savn,

Hvad er da Lovsang? Hvad er Monumenter?
 Hvad redder Edles Nøes fra Undergang?
 Hvo troer den Priis, som misbrugt Meisels prenter?
 Hvo agter paa tidt hykkelse mistroet Sang?

Hvor er en Phidias, som her opretter
 Et Monument, som ei misliendes skal?
 Hvor sand olympisk Skjald, at her han fletter
 En Krands, der falmer ei? — Frem, Kunstner! Skjald!
 Og samler alle Dyders Træk, og klæder
 Dem samlede i Skionheds bedste Dragt,
 Den Skionheds, som den Wise selv tilbeder,
 Som ei erkjender Tidens Døvetmagt;
 Og biler Dødens smerteligste Pine,

I hine Træk, men bilder levende
 Det Mod, det Himmelske i hver en Mine,
 Det Haab, som eene lindrer Stovets Bæe;
 Og bilder Oldingen, den ædle, stærke,
 Den faste Mand, som ingen flygtig Jld,
 Men Agt for Dyden med ethvert dens Mærke
 Vandt et ham værdigt ædelt Hjerte til;
 Afbilder ham saa kummerfuld nedboiet,
 Som der han knæler ved sin Elsktes Liig;
 Uvante Taarer strømme ham af Piet,
 Og Sorg i hver en Mine viser sig.
 Lad alle Dyders Genier omgive
 Den Dodes Leie, hyllede i Sorg,
 Som kaldende den ædle Varm til Live,
 Der nys var deres fælles trygge Borg.
 Afbilder hendes Børn og Slægt, og gyder
 I deres Træk den sande Kummers Spor,
 Som ikkun arvet Prag af Hendes Dyder
 Og Hendes Minde give Lindring for.
 Erkendtlighed og Armod dybt i Stovet
 Nedboied' ligge med beangstet Mand;

Thi Døden her den Arme har berøvet

En Kjærligst hjælpsom, aldrig lukket Haand.

Dog ikkun svage Træl kan Kunsten bilde,

Og af, saaatid misbrugt, den troes ei meer.

Den trygle Fremtids Noes, som ikke vilde

Fortjene den af sin Tids Mennesker!

O Du, som nu gik bort til bedre Egne,

Ei blindet her af blide Lykkes Skin,

Ei ubejendt med Smerten, allevegne

Den ædle, gode! — Sandheds Noes er Din.

Den Sorg, hvormed Dit Tab hvert Hjerter saaver,

Som kjendte Dig, og skønned' Dydens Værd,

Din Slægts, Din Elsktes, alle Godes Taarer

Fortolke hvad Du var, og hvad Du er.

Du var, af var! Dit Kjens, Din Alders Hæder,

Dens Mønster, den Ulykkelige's Trost,

Og medens Dnden her Dit Tab begræder,

Du svæver alt i reene Aanders Lyst.

Den Visshed, ved Dit Savn saa dybt indpræntet

I deres Barm, som græde ved Din Grav,

Den og Dit Minde er, hvad Monumenter,

Trods Pragt og gylden Glimmer, aldrig gav.

P r a m.

en Vens Stam bog,
som reiste udenlands.

Naar Du nu, af udenlandskhed mæt
Dg af mange Miles Reise trat,
Seer igjen de vante Barndoms Egne,
Dg os bringer den Erfaring med,
At blandt Daarrene, som allevegne,
Dg med tusindfoldig Daarlighed
Os utaalelig vor Verden gjere,
Diffe dog, hvis Daarligheder vi
Mest ere vante til og oved' i
Læst at taale, mindst utaalelige ere —
Da min klare * * * * * siger jeg:
Du for dyrt har koebt den Sjønne Lære,

Som Du bringer os; dog Reisen ei
Skal aldeles uden Nytte være,
Om den dræber reent de Reifegriller,
Som kun Ven fra Ven bedrøvelig adskiller.

F. Plum.

 Til Kjærlighed.

Da et almægtigt Vink fremkaldte Livet,
 Da steg du fra din Faders Throne ned,
 O Kjærlighed! thi du blev Jorden givet
 Til Glædens Moder, til Enfsalighed.

I Glædsen af den unge Morgenrøde
 Modtog dig Livet i sin aabne Favn,
 Og Himmel, Jord og Hav dig sang i Mode!
 Alt fælte dig, alt helligholdt dit Navn.

Og medens Solens Lys bestraalet Jorden,
 Dit Altar hadret paa dens Grundvold staaer;
 Med sidste Løn af en almægtig Jorden,
 Med sidste Gisp af Livet det forgaar.

Utværende ! hvor Lyd af Livet hæver,

Der hæver den, og siger til din Priis!

Ved dig sig Hytters Dag i Ørknør hæver;

Du danner Fjeldet til et Paradis.

Hvor fjerne Soel sparsomme Straaler spreder,

Gjør du den lange Nulm, som Vaarens Dag;

Og hvor dens Jid optænder tørre Heder,

Der vederqvæge dine Favnetag.

Hvo sang din Magt? Naturens Harmonier

Antyde blot, men ei beskrive dig.

Selv Skabtes Første, Manden, Manden tier;

Og Taaren siger, han er lykkelig.

Forgjæves Lynsters Slave dig paaKalder.

Hvad er han dig, som ei er Dyden huld?

Forgjæves paa dit Alter Guldregn falder.

Din Gunst fortjenes, kjøbes ei ved Guld!

Forgjæves man dig virket Teppe breder

I Marmor-Sal, og med en leiет Sang

Dg kunstig Strengelseg din Huld tilbeder ;

Du kommer ei, du hader Pragt og Tvang.

Ja, fik en Mand og Jorden til sit Rige,

Med al dens Rigdom! stolte Mand endda

Ei toang; — ei kjøbte du fra nogen Pige

En ædel Haand, et smt frivilligt Ja!

Den Hæld, o Kierlighed! ved dig kun vindes!

Som Valget maae din Gave være fri.

Du ofte i den ringe Hytte findes,

Naar du gaaer Herreborg og Slot forbi.

Hæld den, som dig med ædel Sjæl tilbeder,

Som viis adlyder dine milde Bud!

Den herligste af Jordens Saligheder

Skal vorde haud: En from, en ædel Brud!

Ei uden Nag skal han din Velsyst nyde;

Ei Nar, ei Banhæld kunne svække den!

Kun Dødens kolde Blund skal den afbrøde,

Men Evigheden vække den igjen.

Thaarup.

B u g g e v i s e,
at synge i Maaneskin.

(Efter det Tydske.)

Det gamle Ansigt hænger der
Paa Himlen til Spektakel.
See, hvor det suldt af Dyrker er!
For var han glat, den Stakket.

Om disse Dyrker, ja derom
Var meget at fortælle,
Hvorledes Knud en Aften kom
Sin Naboes Raal at stjæle.

En Julcaften — men saa let

Han staaer ikke meere.

Nu skal jeg strax fortælle det,

Naar du vil rolig være.

I Peers' Have vorde Raal

Eaa god, som man vil smage;

Knud sneg sig ind, for til et Maal

Deraf sin Deel at tage.

En Tvo dog ellers skammer sig,

Knud skammede sig ikke,

Og tænkte: Hav maane takke mig,

At jeg lod noget ligge!

Men strax en Haand oplofted' ham

Og det, han havde staaen;

Med eet han stod til Spot og Skam

I Maanen hist med Raalen. —

Med Raalen, som han stod og gif,
 Der var ei Hjælp, ei Naade —
 Man seer ham endnu paa en Priis
 At staae i samme Naade.

Der har han Tid og Nolighed
 Til Synden at fortryde,
 Dog bli'r han vel imellem Fied
 Af Tiden, kan man vide.

Saaledes skal hans Jammerstrig
 Hver Juleaften være:
 „ Forbarme dig, forbarme dig,
 „ Jeg vil ei stjæle mere! “

Jo mange Tak! den gode Mand
 Maae nu vel lade være.
 Der staaer han. Syndens Straf vi kan
 Af hans Exempel lære.

Han ingen Søvn i Døet faaer —
Sov Døra! jeg har jo lovet
At vise dig hoordan han staaer,
Saa snart som du har sovet.

S. Plum.

Elegie.

 Elegie.

Til — —

Vis er Døden. Salig Slummer
 Venter snarlig Sorgens Ven.
 Trostesløse! glem din Kummer!
 Snart i Graven endes den.

Hvad er Venkabs varme Glæde?
 Favntag af en yndig Møe?
 Hvad er hele Jordens Glæde
 Mod den Visshed: du skal døe?

See bag Skyer Solen iise
 Ein bestemt Døne hen,
 Snart den synker for at smile,
 Medens Havet savner den.

Dine Dages Aftenrøde

Winker dig til Jordens Skid —

O! den Tanke bør forsøde

At din Kummer, af din Nød!

Nyd den, fæl den, fat dens heele

Trøstefulde Salighed;

Sorgens Skyer mildt sig deele,

Flygte, svinde reent derved.

Som det dyrebare Minde

Af din Himmels tabte Fryd,

Da med Ros en om Betinde

Størked', lønnede din Dyd;

Da dit Blik i hendes Die

Engles Salighed forstod,

Og du nærmere den Høie

Falte dobbelt, Gud var god.

O! som dette søde Minde
 Kald den Visshed ofte frem :
 Snart skal dine Dage svinde,
 Og din Følelse med dem.

Kald den oftere tilbage,
 End du nylig tabte Lyst ;
 Dette Minde den forjage
 Enevældig i dit Bryst !

A! thi hvad er soun den Glæde?
 Skyggen af en jordet Ven?
 Vi vil favne den, og græde
 Dobbelt naar den svinde hen.

Lad din mørke Sjæl ei sanke,
 Slangen mellem Nosser liig,
 Gift af denne søde Tanke:
 Gengang var jeg lykkelig !

Nei, men eengang skal jeg blive
 Fri for Liv og Dval som hun;
 Døden mig den No skal give,
 Som i Graven nydes kun.

Dette Haab bestandig søve
 For din Aand og styrke dig!
 Men af Himlen du ei kræve
 Hende — Hun er lykkelig.

Vel blev trefold Mørke givet
 Dødens tavse Opholdsted
 Af! men ei saa mørk som Livet
 Er dens Hulers Eensomhed.

Ei forstyrre falske Synne
 Slummeren i Gravens Skjød;
 I dens Nat ei Drømme lyne;
 Sønnen der er rolig, sød.

Frygt for op til nye Plager
 Snart at vækkes ved dens Savn,
 Ei den Lykkelige nager,
 Som hendssjæs i dens Favn.

Nei; men hun, som rolig hviler
 Dvæget ved dens søde Slum,
 Dobbelt skion opvaagnet iler
 Derfra til Elsfium.

Og der skal du eengang favne
 Hende, som forlod dig her,
 Saligheder uden Navne
 Begge skal omgive der.

Og lad det end vare længe,
 Mange Aar sig flæbe hen,
 Før i hine Glædens Enge
 Hun skal møde dig igjen. —

Hvad er Livets længste Plage,
 Uophørlig Bitterhed
 I en Nad af mørke Dage,
 Mod en salig Evighed?

Hvor du, mellem evig unge,
 Evig nye Hentykkelser,
 Nøde skal hvad ingen Tunge,
 Ingen Ord dig tolke her.

Baggesen.

Til

A p o l l o .

Til nogle Himlen Scepter gav og Krone,
 Til andre Titler, Nøgler, Stjerner, Vaand,
 Hiin Guldet fik, og hiin en yndig Rone,
 Og hiin af fyldte Glas Champagnens Vand.

Hiin fik en Sjæl, som paa sig selv kun tænkte,
 Hiin en, som ei engang saa vidt det drev;
 Mig Himlen ingen saadan Gave stænkte,
 Alt hvad jeg fik, lidt Digtergave blev.

Men ah! naar Harpens sørgelige Toner
 Min tunge Sorg bestandig tolke mig,
 Mon deres Klang erstatter hine Kroner?
 Den Dumhed, som gjør hiin saa lykkelig?

Naar haabløs Elskov, uophørlig Klage,
 Naar Mulm, og Ekraf, og Død er al min Sang,
 Mon jeg deri den søde Trost kan smage,
 Som hine fandt i Bacchi Baabens Klang?

Naar evig dette Hjerter, mens jeg synger,
 Selene! bløder ved at tænke dig,
 Kan jeg da viis foragte hine Dønger,
 Hvis Guld gjør felesløs og Inffelig?

Naar Musen levende min Tilstand malar,
 Og toner kun min Smertes vilde Larm,
 Mon den forsøder mig da Livets Qvaler,
 Som Manden glemmer i sin Kones Arm?

Nei Gift, o Phoebus! blev mig denne Gave,
 Skönt god du mig den sparsom Stenkede;
 Thi Musen stæeg til mig fra mørke Grave,
 Som Engel ei, men af! som Furie.

Daggesen.

 Minna.

Blodig har jeg kæmpet, Tryksterinde!
 Mod mig selv, og Kjærlighed og dig —
 Og min Nødt har vundet — men dit Munde
 Dobbelt blodig, Minna! straffer mig!
 O! hvi vandt jeg? Intet Tab opveier,
 Intet Tab af alt hvad Jorden eier,
 Tab af Lyk, og Liv, og Tryk og Fred,
 Intet, intet Tab i Evighed
 Er ubodeligt som denne Seier.

 Ved

Bessels

 Dod.

Imens han leved', alle Muser smilte,
 Selv Kummer loe, naar Bessels Lune bod;
 Med ham al Munterhed fra Pindus iilte,
 Og hoer, som fordum loe, nu græder ved hans Dod.

 Daggesen.

 en Veninde.

Saa fulde det, jeg spaaede dig i Fjor,
 I Aar, Veninde! rigtig opfyldt blive! —
 Jo Hanne! vi, som Diim saa konstig skrive,
 Vi veed lidt meer end simpelt Fadervor;
 I Skjæbnens Bog vi læse skjulte Ting,
 Selv det, som fører os saa underlig omkring,
 Det, hvorpaa ingen Dodelig blev klog,
 I Pigers ubegribelige Hjerter
 Vi undertiden dybt at fige lærte.
 Vor Piges Hjerter er den Skjæbnens Bog,
 Hvori vi eene ønske at studere;
 Kan vi vort Held heraf med Visshed lære,

Dg kan vi Hjertets vanskelige Sprog
 Udlægge til vor Fordeel, maane endog
 For Næsten al vor Skjæbne uvis vare.

Men mig, Veninde! var det let at spaae:
 Jeg vidste, at de sande Yndigheder
 Ei kunde med Ufølsomhed bestaae,
 Dg Dyden aldrig mangler sin Tilbeder;
 At den fortrængende naive Wittighed
 Ei blot er til for Venner at behage,
 Men at en værdig Elfers Dage
 Forsødede bør soinde hen derved;
 Jeg vilde ønske Dig den Lykke, Du fortjente,
 Men uden Kjærlighed jeg ingen Lykke kjendte,
 Dg derfor spaaede jeg om Kjærlighed.

Men det, at min Veninde skulde have
 En hende værdig Elsker i min Ven,
 Var det en Virkning af min Spaadoms-gave; —
 Saa blev jeg stolt, — jeg spaaede snart igjen,
 Jeg spaaede hver og een blandt mine Venner,

Som ingen Hanner har, og dem fortjener;
 Thi dette sande skønne Navn at bære,
 Og i Forstand og Dyd og Yndighed at være
 Et Mønster for sit Køn, er i min Ordbog eet;
 Hver i det mindste jeg med dette Navn har seet,
 Var eller kunde blive Kjønnet's Ere.

Nu kan Du hæve Dig paa disse skjelmste Piger,
 Som, selv besnærede af Kjærlighed,
 Kun ønske Dig i samme Snare med.
 Sig dem, Din Elsker ei for deres Fjere viger:
 Lad Thrine vide, at hans eget Haar
 I Skjønhed langt Pærskken overgaer,
 Som Mortens præstelige Hoved pryder;
 Og sig Ulrike kun, at hendes Christian
 Ei synger nær saa godt som han.

Hvad skal jeg raade Dig at sige Hanne Braem?
 Sig kun, at jeg med alle mine Dunder
 Staaer mange mange Grader under ham.
 Nei — meen det — sig det ei! Det Sandhed er,

Men Sandhed maae forties, som kan hindre.

Jeg veed, at hun mig elsker meer

End jeg er værd, og dog jeg nødig seer,

At hun mig skulde elske mindre.

F. Plum.

Dyden.

D y d e n .

Did hvor Dydens Tempel staar,
 Veien gjennem Sletter gaaer,
 Eksult med Krandsse
 Af Violer og Jasmin;
 I den fromme Vandrer's Trin
 Gratierne vandse.

For ham gaaer Naturen, som
 Til dens simple Helligdom
 Ham indleder;
 Let og stadig er hans Gang;
 Kummer sner, og Frygt og Tvang,
 For hans jevne Slæder.

Giennem Templet iler han

Til Lyksalighedens Land,

Evigheden.

Virksom, mild og munter Dyd

Sonner der med større Fryd,

End han nød hernedey.

Sletten slyner ham med Graad,

Brodre, frelste ved hans Daad,

Ham velsigne;

Selv den usle Lasters Træl,

Nært ved hans og Dydens Hæld,

Stræber ham at ligne.

F. Plum.

Til

Sønnen.

Du, som, paa silkebløde Binger,
Med meer end jordisk Salighed,
Lad fra Elysium dig svinger
Til trakte Dødelige ned,
Tag al den Fryd, du har i Cie,
Og dine gyldne Dromme med,
Og svæv, med himmelsk Venlighed,
O Søvn! om Euphrosynes Leie!

Kald hende smilende tilbage,
 I mange skønne Billeder
 Fra hne Barndoms blide Dage,
 Hver Glæde, som forfunden er.
 Naar Livets bedste Tider finde
 Som Skyggeverk i Dremme hen,
 Bli' dog det søde Haab igjen,
 Dem atter i en Drom at finde.

Afbild den Enkke, hun fortjener,
 Forfjønnet ved din Tryllemagt,
 Og indklæd alle Fremtids Scener
 I Morgenrodens Purpurdragt.

Som malet staae for hendes Nie
 Med hse Farver Dhdens Hæd,
 Det have hendes skldfrie Sjæl
 I glade Syner til det Høiel.

Dog, skulde disse Paradiser,
Du hende gjennemvandre lod
Forsvinde, snart som du dem viser,
Med Phantasiens lette Fod —
O skulde Torne nogenfinde
Blandt Roser groe paa hendes Vel,
Da skuf med falske Syner ei
Min roligsøvende Veninde!

F. Plum.

Bed

Den unge Reizensteins

Død, 1777.

Nat omgiver dig, og dit brustne Nie

Drnkler Dødens Søvn; og vor Taare her

Kan ei Himlens Lov, — bør den ikke loie!

Taarer, dem dit Minde værdigt er.

O, dog skulle de paa din Urne flyde,

Gud skal see dem, ynke Menneſket;

Engle mærke dem, føle dem, sig flyde;

Ihi vor Graad er Dydens Ret.

E

Godhed

Godhed kendte dig, saae din Vei med Glæde,
 Patriotens Ild brænde i dit Bryst,
 „ Kort, besluttet' den, skal han Banen træde,
 „ Kort de Godes, kort en Faders Løst. “
 Skal din Godhed, Gud! Dval for Fromme være?
 Er vor Jord ei værd en dydig Sjæl?
 Gud! din Evighed skal vor Livsl belære,
 Der vi see, du gjorde vel!

Kan jeg nævne ham, Lærdoms Ven! hans Fader,
 Og ei føle det? føle dybt hans Tab?
 Trøste Taarer ham! — Sorg ei Taaren hader,
 Villigt Offer til det tabte Haab.
 Fromme offre den, Graad fra Frommes Nie
 Meer end Marmor er paa Godes Grav.
 Lad den trøste ham, og — at han den Høie
 Ved sin Flid en Vorger gav.

Adels-Yngling, see! her er dit Exempel,

Wil du være stor, bliv da viis og god!

Wei til Herens gaaer gennem Dydens Tempel;

Edel Daad er meer end arvet Blod!

Brænd af Herens Ild! Land og Konge byder,

Og dit Kald, dit Vidne i dit Bryst!

Sign den Salige! og bliv saa ved Dyd,

Verdens Gavn og Himlens Lyf.

Thaarup.

 Ved

 en Vens Bryllup.

Antag o Ven! min Bryllups-Sang;
 I Vaarens Pragt jeg rolig avæder
 Din Dydens Len, om Elskovs Glædel,
 Vel mig om Harpen værdig Klang!

For Dig opstemt, lykkelig Ven!
 Ach! gid Du maatte Lyden høre,
 Og Sangen for Dit krasne Pre
 Af bedre, ei blev døbet hen!

Da glad, som Du, mit Digteraand,
 Og stolt skal af sin Lykke være,
 Høit skal den synge til Din Ære;
 At Du fik bedste Piges Haand.

At Adel ei forhoier Dig,
 At selv Du egen Lykke bygger,
 At Hjertets Dyd, ei blotte Skjægger,
 Gjør, at Du er Din Pige lig.

At, vis paa sand Lykkelighed,
 Du valgte Dig, hvad den kun vælger,
 Som ei af falsk Indbildning sælger
 Sit Livs Noe til Kjedsomhed.

Held Dig! Du kan i ensked' Noe
 Tilbringe sorgfrie Ungdoms Dage,
 Og hos Din Elskte Lindring smage,
 Om Modgang nærmer sig dit Bøe.

Ja tidt ved Elfers Bryst forsovnde
Den mørke Skye, som mod mig iled';
Her, syntes mig, at Himlen smiled',
Her tabte Noe igjen jeg sandt.

Og Ven, som Elskov lønnet har
Med alt hvad Godt den har i Cie,
Dig skal det milde Forsyn pleie,
Som Omhu for Din Lykke bar.

 Ved

Zelines

Bortreise.

Hvad Mørke for min Sjæl udbreder sig!
 En lang og frydløs Nat forfærdet mig;
 Alt søvner den mig nær paa sorte Vinger,
 Og Skræk, og Dval, og Død dens Komme bringer.
 Et Aar skal tungt sig slæbe mig forbi,
 Og ingen Fryd skal glimte mildt deri!
 Gud! hvilket Aar! en Evighed af Pine!
 Hvori jeg ei skal stue dig, Zeline!

En Winter og en Sommer skal bortgaae,
 Før jeg mit Liv, min Fryd igjen skal faae!
 Og, af! saa længe Liv og Fryd undvære
 Vil Muelighed til Liv og Fryd fortære.

Som den, der, langt fra Dag, en Tid nedsat
 I Jordens Skjed, i thl ægyptisk Nat,
 Trakt op igjen ei Øyset mere taaler;
 Men blindes pludselig af Solens Straaler:
 Saa skal og jeg, Zeline! langt fra dig,
 Til Sorg og Dval saalange hårde mig,
 At, naar jeg seer dig atter, vant til Smerte,
 Skal ukjendt Wellhst knuse dette Hjerter;
 Fortrolig kun med Mørket, Vasten sig,
 Dit allerførste Smil skal dræbe mig.

Dog hvad? i denne Tanke Himlen smilte,
 Da salig Trost umærket til mig ilte!
 Thi det er Wellhst, Guders Wellhst liig,
 At døe, Tilbedte! ved et Smil af dig!
 Døe, qvalt af Salighed hos dig, Zeline!
 Er ikke frygtel'gt, er ikke Pine;
 I sig en Død ev tusinddobbel Liv,
 Og gradløs Fryd, som i Guds første Bliø.
 Nei! denne Tanke var et Glimt af Glæde —
 Og jeg skal evig, evig, evig græde!

Den kom fra Himlen; men at martre mig,
 Et Lyn af Fryd gjor meer uslykkelig.
 Var det ei Haab, ei saligt Haab, at vente,
 At himmelsk Lyst engang min Jammer endte?
 Nei! Himlen horer ei Fortvioletes Røst!
 Spot var det skionne Smil, jeg tog for Trost.

Gud! hvor er Klimt af Lyd? Omsonst mit Die
 Igiennem Taarer stirrer mod det Heie!
 En venlig Straale nylig Skien brod —
 Hvor er den? Ak! dens Fødsel var dens Død.
 Med større Rædsel Ratten nu mig skrækker!
 Wildt Armene mod Skygger jeg udstrækker,
 Og søger i min Qual en kjerlig Ven,
 Som jeg kan gradende fortælle den,
 Omsonst! selv Dødens mørke Sonner vige
 Forsædede for den Uslykkelige.
 Allene vankej jeg med vilde Fied;
 Kun Sorgen og min Smerte vanke med.

Hvor seent henfløbe sig de mørke Dage!
 I evig Cirkel Tiden gaaer tilbage!
 Et Dieblsk gaaer langsomt den forbi,
 Som trostløs sukker lidende deri.
 Aar flyve hastig bort, Minuter lige,
 I Gladens Slummer for den Enkeltige;
 Men af! Minutet bliver langsomt Aar
 For den som blodig mellem Torne gaaer.
 Og jeg har Tiden seet umærket lide
 Som Tanken — jeg har seet Zeline smile —
 Jeg og har salig drømt mig Vintre bort,
 Som Bluum — og tænkt mig Evigheden fort.
 Men nu! fra hende fælt, knap trende Dage,
 Et Aar blev i den første lagt tilbage;
 Et Sekel i den anden seent henstreed;
 Den tredie mig alt er Evighed.

Nei! Døden kun vil ende denne Kummer;
 Det sidste Dink af Trost er evig Slummer.
 Min Qual, min Længsel skal fortære mig,
 For jeg igjen, Zeline! stær dig.

Ikke, Glimt af Salighed, bag Evigheder!
Kun Daarens vilde Blik forfølger eder,
Fortryllet af den Redning, Haabet spaaer,
At pines længer, før det reent forgaar.

Baggesen.

Buggeviser.

I.

Soo min rare Pige,
Ved din Moders Bryst,
Faders egen Pige!
Moders hese Byst!
Under dette Hjerte
Har jeg baaret dig!
Her ved dette Hjerte
Jeg opammer dig.

Hvið jeg kunde lete
 Fremmede til dig,
 Jeg ei burde eie
 Elig ett Skat som dig.
 Jeg vil see dig trives
 Ved din Moders Bryst,
 Og paa Jorden gives
 Ingen større Lyst.

O! hvor glad din Fader
 Ved mit Bryst dig seer!
 Kun hvo Manden hader,
 Sunket Moder er.
 Nei! min Mages Glæde
 Er min største Lyst!
 Sov du kjære Spæde!
 Ved din Moders Bryst.

Da h bet.

II.

Du, som blev født ei blot til Lyst,
Thi al! paa Sorg vor Jord er riig!
Sov elskte Børn! Ved dette Bryst
Skal ingen Sorger naae til dig.
Den Uhelds Piiil,
Dig ramme vil,
Skal først igjennemtrænge mig.

Dog selv jeg alt for lidet kan,
Min omme Kjærlighed kun søgt
Beskætter dig, om ikke han,
Som Skjæbnen styrer ved sin Magt,

Forsvarer dig,
 Og faderlig
 Mundt om din Bugge holder Vagt.

Hvor var det dyrt, det Modernavn,
 Hviis Pligt er mig saa dyrebar!
 Jeg det med Smerter, Sandheds Savn
 Og angstlig Sorg mig tilkjøbt har—
 Og gid mig maae
 Ei forestaae
 En større Sorg end denne var!

Dog for min Moderkjerlighed
 Er Smerten selv ei Smerte meer.
 Erindringen om hvad jeg leed
 For dig, kun gjør dig dobbelt kær.
 Hvad Sorg endnu
 Min Yndling, du
 Kan volde mig, jeg villig bær.

Men veeg fra Ondens Vei din Fod,
Den Vei, som jeg vil vise dig,
Dg blev du ikke from og god —
Den Sorg, kun den er smertelig!
Da skal mit Navn,
Min Sundheds Savn,
Dg hvad jeg leed, fortælle mig!

J. Plum.

Den gode
L a n d m a n d s L y k k e.

Du Naturens ægte Søn!

Du, hvis Arbeid er din Løn,

Du, som tryk i Hjerten boer,

Ind din Lykke! den er stor!

Hvor dit Die fuer hen,

Daglig seer du Skaberen,

Som han synlig for dig stod,

Seer ham mægtig, viis og god.

Sønlig elsker du din Gud,

Lyder glad hans milde Bud,

Og dit reene, sorgfrie Bryst

Føler Dydens stille Lust.

Lærkens høie, muntre Qvad
 Vækker dig; — og sund og glad
 Du med Sang og Bøn opstaaer,
 Næst du til dit Arbeid gaaer.

Jordens milde Frugtbarhed
 Lønner dig dit Afsigts Sved,
 Og dens moderlige Skjød
 Skjenker dig og dine Brød.

Og naar Morket brænder frem,
 Tro du haster til dit Hjem,
 Hustru, Børn, med Fjendefrig,
 Møde, favne, sigge dig.

Naar du har dit Maaltid endt,
 Og din Tak til Himlen sendt,
 Gnd i Bøld du giver dig,
 Sovr hen saa sødelig.

Gamle! naar din Kraft forgaaer,
Skal du, selv med selvgraae Haar,
Nude reen, uskyldig Lust
Bed din Uffoms Hjelp og Trost.

D blandt Stadens Sværm og Pragt,
Aldrig man din Frød har smagt.
Hiertets sande, blide Fred
Boer hos from Uskyldighed.

Riber.

Dit

S e l i n e .

Hin Digter praler med, at hans Dorine

I Ekjendhed, Liv og Lyst, er Solen lig;

Jeg kan ei sølge sigt om dig, Seline!

Du ligner Solen ei; men Solen ligner Dig.

Daggesen.

Skilsmisfen

efter —

Hun:

Snart hæves jeg til Lysets Ede,
 Mig Gravens Morke skrækker ei;
 O! dobbelt Døde jeg med Glæde,
 Hvis nogen elskte dig, som jeg.

Han:

Med dig kun dette Hjerte hænger,
 Dit Villed' kun mit Dje seer;
 Hvis du mig ei kan elske længer,
 Jeg Elskov ei behøver meer.

Baggesen.

Ἄρχῃν μὴ Φῦναι ἐπιχθονίοισι ἄριστον
 Φύντα δ' ὅπως ὤκισα πύλας αἰδάω περῆσαι.

Αγ. Ὁμ. κ. Ἡσ.

Har da Jorden ingen Støtte,
 Hvortil jeg kan helde mig?
 Blev der i den hele Skabning
 Intet, intet Støbt for mig?
 Blev jeg eene glemt, da Glæde
 Veiedes hvert Væsen til?
 Salighedens rige Kilde!
 Blev du eene arm for mig?

Tidlig sank min første Støtte
 I den bedste Faders Grav,
 Joden gled, og smertefulde
 Fald kun lærte mig at staae.
 BARNET legte med den blanke

Nagetiv; men langsomt skal
 Mærket af dets korte Lege
 Følge Manden til hans Grav.

Venkab, tænkte jeg, kun Venkab
 Skal dig giøre lykkelig;
 Lægedom og Hvile findes
 Kun i saa Udsøgtets Barm;
 Eng og saaret jeg da kasted'
 Mig i disses aabne Favn,
 Sank af Kummer træet i Dvale
 Sødt og drømte Paradis.

Da med fulde Vægt jeg hvilte
 Trngt i mine Venners Skiod,
 Følte de for tung min Byrde;
 Dog de vækkede mig ei.
 Men endskiønt den gamle Bunde
 Blødte atter, skjønt de saae,
 Hoor jeg veente mig af Smerte,
 Vege de dog tavse bort.

Haardt jeg faldt, og vækket solte

Dobbelt Bæe af Saar og Fald.

Hvad er nu for mig tilbage?

Venskab sidste Tilflugt var —

Fader, Moder, Brodre ere

Borte, Elskov blev min Dval,

Og min Ungdoms første Venner

Vendte Nyggen til min Sorg.

Jordens Tre er en Doble,

Fyldt med Lust den mætter ei,

Og for Guld er det, jeg søger,

Eindstilsfredshed, ei tilfals.

J, som ene mig ei svige,

Døde Wiise! lærer kun

Bæmmelse for Mængdens Glæder,

Tviol hvor andre Visshed see.

Seg i dig, bedragne Hierte!

Hvad du udenom ei fandt;

Undvar dem, som dig foragte,

Og vær kiel dit eget Noe!
 Favner mig I tavse Muure!
 Værer mig i Verdens Sted!
 Und mig venlig Gravens Løkke,
 Eensomhed, Forladtes Ven!

Saa jeg tænkte, — o jeg Daare!

Som mig stotted' til et Rør!
 Al mit Uhelds eene Kilde
 Jeg opdaged' hos mig selv.
 Troeløs var, som jeg, mig Ingen,
 Ingen hader jeg som mig.
 Du Forræder, utro Hjerter
 Husk Fienderne hos dig!

Du, huds Lanker den, som trodsed'
 Døden, ofte bar; til hvem
 Jordens Guder bragde mange
 Dyre Hekatomber, mig
 Kom du ogsaa mild i møde
 Strax i Livets Vaar, og blid

Med vellystlig Tryllemine

Winkede mig til din Favn:

„ See jeg fordrer intet Offer,

„ Men dit Ønske offerer alt,

Friske Roser, søde Druer,

„ Alt hvad Sandser Eldre kan.

„ Dig hver Helligdom staaer aaben;

„ Alle Hegn nedtræder jeg;

„ Ulyst eene er mit Forbud

„ Og mit Bud er eene Lyst. “

Saa til Riød og Blod du talte

Dg hver frøig Ungdoms Driøt,

Alle Sandser villig fulgte

Dine Wink, Fortryllerske!

Dg med dig de sammensvoorne

Stormede mod min Fornuøt,

Dg erklæred' evig Feide

Mod mit Kolighed og den.

Dog min stolte Siel, opammet,
 Ak! maaskee ved Jordoms Bryst!
 Stopped' Dret mod din kielne
 Lokkestemme, stired' mod
 Dydens Soel, hvis Ethernane
 Hoit er over Stavets Dei,
 Dg eenfoldig vilde vare
 Hvad den aldrig ganske blev.

Men, Fortmaede! du er hebnet!
 Læl hver Lyst, jeg negted' mig;
 See den haarde Kamp, hver Palme
 Kosted', som jeg Dyden vandt.
 See Samvittighedens Vunder,
 Naar' den stundom blodig veeg
 For Rebellion her i Brystet,
 Dg for Sandserne, hans Har.
 Mine feite Dage bleve
 Stridens Dage. Klage, kun
 Hert af sine tavse Bægge,
 Hoit fra mine Læber lod,

Mens fra Lyft til Lyft din Dyrker
 Naver ubekymret hen,
 Og med Krands om selvgraae Iffe
 Endnu synger heit din Lov.
 Og hvad er for al min Meie
 Nu min Løn? Den hele Jord
 Har jo Intet, Intet mere,
 Som mit Hjerter Klæber ved.
 Ak! hvi brast I, fede Lænker,
 Som mig holdt? Min svage Dyd
 Kan ei bære mig! Nu synker
 Under mig den løse Grund.
 Eene du, som jeg forsmaaede,
 Med udstrakte Arme staaer,
 Og hvad jeg forgjaves søgte
 Andenstedes tilhyder mig:
 „Kom, Forladte! iil tilbage
 „I den Favn, som du forskjød,“
 Naaber du, „i Svølg af Glæder
 „Glem den Lid, du alt har tabt!“

Ja! er Fætte i dit Bøger,
 Velslyst! o! saa ræk mig det,
 Og min Ungdoms svarte Styrke
 Vil jeg heel opofre dig.
 Lad i dine bløde Arme
 Mig for evig dvale hen,
 Ewig, evig glemme Venner,
 Mig, og alt hvad mig var fjært!

Tie, Sambittighed! dit Difald
 Onskde — ak! kun onskde jeg—
 Blod paa denne Haand ie Klæber,
 Fremmed Guld ei tynger den,
 Ungdoms Roser den ei brækked',
 : Nedrev lugen andens Hegn;
 Tungen Jugeus Mjæte saared',
 Og min Klæber ærer jeg —
 Men hvor lidet! — og du fordrer
 Ak! saameget! blandet Dyd
 Du ei lønner, men ublandet
 Kan jeg ikke bringe dig.

O! hvi vilde du mig vise
 Krandsen, som du hang saa hoit?
 Eller hvi ophænge Krandsen,
 Som du vilste mig, saa hoit?
 Hvad du afflog, bnder Vækket;
 O! misund mig ei den Krands!
 Lad mig glemme dig, uvækket
 Af din Loiden, i dens Skjød!

Stille! underlige Hjerte,
 Hold dog med din Banken op!
 Dnif, og Intet skal dig negtes!
 Lad mig eengang finde Noe!
 Hvor haardnakket denne Gysen!
 Men hvi tilsner da mit Blod?
 Skumle Anelser omspende
 Brynket, og det aander tungt!
 Død, imens din Broder savner
 Midt Naturen, sender du
 Mig, som eene, sorgsuld vaager,
 Disse blege Skjyger op?

Hvo du er, du Gravens Fugtning,
 Som i Midnats tavse Mulm
 Sæg dig hid for at besøge
 En Forladt, velkommen! tal!
 Er det, evighyre Skygge!
 O! min Fader! er det dig?
 Kaldte dig de Suk, som jage
 Mine Venner bort, herhid?
 Herte du den Eed, som jitted'
 Nys paa Løben? Horte du
 Mig forsage Død, hvis Tane
 Jeg dog dig at følge soor,
 Naar dens blide Taarer stille
 Fra mit spæde Dje gleed,
 Og jeg henrøft saae dens Ynde,
 Men min Svaghed ikke saae?
 Nei, jeg raser — Livets Sukke
 Naar ei gjennem Muldet ned
 Til den eene sande Sukkes
 Helligdom, hvor moderlig
 Ubødsfæd ruger over

Sine Børn, som grædende
 Forst. forlod, med Længsels Taarer
 Fandt igjen dens trygge Favn.

Sidste Rest af alle Haabets
 Gylde Drømme — af endnu
 Rinder Taaren ved at mindes
 Haabets dyre Emigrerie.
 Det opløfter, for at styrte
 Dybere; og kryfter til,
 Falske Bryst, kun for at spotte
 Skuffede Vetroenhed.
 Men dets søde Løgn mig gjorde
 Dog engang saa lykkelig,
 Da jeg zitted' for det stærste
 Held, jeg veed at ønske nu.
 Søde Limer, da dets Løster
 Mig bedrog! kun alt for snart
 Bytted' jeg dem bort for Sandhed,
 Lunge Taarer vidne det.
 Du, hvis Slummer luffer vaade

Die for den Sandheds Glands,
 Der adspredte Haabets gyldne
 Dromme og kun levnte Dig.

Du min endnu overblevne
 Eene Ven, min eeneste
 Sikke Fristad for min næste,
 Værste, ene Fiende, mig —
 Grav! som unge Olding elsker
 Nu langt meer end raske Dreng,
 Fer det Paradis, han daarlig
 Haabed', — ak! om dette Haabs
 Morgenrøde, som nu bræder
 Fra din stille Hvelving frem,
 Er, som hine Dromme, falske
 Blus paa Randen af et Evalg:
 Naar med Længsel efter Hvile,
 Under alt for tunge Vægt,
 I dit Skiod mit Hoved trostlig
 Synker; ak! om da din Ven,
 Skuffet og af dig, maae bande

Dine Smil ; af! om engang
 Eoigheden dog skal spotte
 Hans forvovste, spildte Skrig;
 Om den Vægt, han segned' under
 Kraftløs her, fordoblet ved
 Sidste Puffet Haab om Vindring,
 Dag dit Forhaug møder ham;
 Du, som loved, til Erstatning
 For hvert Tab, til Borgen for
 Ubetalte Krav hos Haabet —
 Store Sum — Forglemmelse;
 Skulde ogsaa du ham blive
 Denne Fordring skyldig: af!
 Vee mig! vee mig! dette sidste
 Tab er uopretteligt!
 Vee mig! vee mig! hvem anraaber
 Jeg da om Medlidenshed?
 Vee mig! vee mig! jeg kan evig
 Ei engang bedrages meer!

J. Erichsens
Minde.

Du var Skaber af din egen Hæder,
 Wiise Olding! iegode Mand!
 Og den kiæreste blandt dine Slæder
 Var dit Arbeid for dit Fødeland.
 Føland! noisom Friheds gamle Sæde!
 Navn en Klippe med hans ædle Navn!
 Dine Døtre der hans Tab begræde!
 Dine Sonner tænke der hans Savn!

Thaarup.

H y m e n æ r e

I.

Benskab! henrykt hører jeg din Stemme;
 Atter vækker du min Sjæl til Sang!
 Aldrig jeg dit høie Bud skal glemme,
 Mig din Røst er sød som Harpens Klang.

„ See den Mand, (saa lod dit Ord) hvis Hierte
 „ Mine vise Bud saa villig lod,
 „ Han, som stedse deelte Vennens Smerte,
 „ Han, som stedse Vennens Glæde nød;

„ See han er min Yndling. Jeg ham tænkte
 „ Al den Fryd, der er min Dykers Løn;
 „ Dog et større Lod jeg ham tiltænkte;
 „ Værdig har jeg lønnet Dødens Søn;

„ Thi min Datter , Jordens Herkerinde ,
 „ Hun , den reene , blide Kjærlighed ,
 „ Etiankte ham en om , en huld Veninde ,
 „ Til at følge ham i Dydens Fjed .

„ Og i Dag vi begge skal berede
 „ Salig Belyst for vor Pndlings Sjal ;
 „ Haand i Haand vi ham til Altret lede ,
 „ Og indvie ham til varigt Hæld .

Ja , jeg seer , o Ven ! jeg seer din Lykke ,
 Og mit Herte veed , du er den værd ,
 Og kun svagt kan Sangens Ord udtrykke
 Hvad en Venne : Sjal dig onsker her :

O ! nyd varigt Hæld med elskte Mage !
 Indig Affkom arve sælkes Dyd !
 Og , som Olding , see du glad tilbage
 Til den Dag , der skabte af din Frnd !

K i b e r .

II.

Hæd den Mand, som Guld og borget Hæder
Kølig overgav til Daarers Eyst,
Men i Nøisomhed og jerne Sæder
Sandt et Væld af Fryd og Haab og Trøst!

Han, som saae, at uffel jordisk Lykke
Let soandt hen som Gøglets Dunst,
Og som sit og Sines Hæd vil bygge
Kun paa Flid, og ei paa Hofmands Gunst.

Han, som Venkabs Helligdom ei sælger,
Nært af Smiger, Ahner eller Guld,
Men kun den til Ven og Broder vælger,
Som er ærlig, god og vennehund.

Hold ham! omvend Modgangs Stormen suser,
 Tryk han under dog den Godes Fryd,
 Og ei Lyffens Bøger ham beruser,
 Den kun styrker ham til mandig Dyd.

Bennelaugets Lyst ham dobbelt smager,
 Den er Lon for troe og gavnlig Flid,
 Og hver Broder ham med Smil modtager;
 Folger Glæden ham ei stedse did?

Naar en god og from og værdig Pige
 Skjenker ham sit Hierte og sin Haand,
 Aldrig han sin Eed og Pligt vil svige,
 Ukiendt Fryd opliver nu hans Aand.

Og en sildig Efterlæggt skal signe,
 Skal med Taarer hædre Begges Navn,
 Thi en adelig Afkom dem skal ligne,
 Og oprette Verden deres Navn.

Himlen mig, o Ven! at Fiende lærte
Din, den adle, mandig faste Sjæl,
Og i Dag mit venfæbsfulde Hjerter
Egnaer og veed og frydes ved dit Hærd.

Hiber.

Til
min Muse.

Besæl o Sanggubinde!

Min Tak til Vaarens Gud,

See Vintrens Spor forsvinde,

Og Jorden som en Brud.

See! ned til den han svinger

Sig som en Brudgom skjøn;

Jeg ham min Lovsang bringer,

Og Blomster er min Løn.

Dg denne Ven at vinde

Er mig langt meer end Guld,

Thi er ei min Veninde

Dem meer end Guldet huld?

D! naar den Skionne pender

Sit Haar og Bryst med dem,

Føel da hvor jeg mig fynder,

Som bragte hende dem!

See! alt os Vaaren bygger

En tæt, en løvrig Sal,

Enart slaer blandt disse Skygger

Den omme Nattergal,

Dg naar den kielent Klykker,

Dg henrykt daaner hen,

Hun til mit Hjerter synker,

Dg kysser om sin Ven.

— — —
 O! giv mig da at quæde

Den milde rige Vaar;

Du seer hvor herlig Glæde

Den Hænder og den spæer.

Du seer min glade Pige,

Du seer mit Paradis

Kun den, som har en Pige,

Kan synge Vaarens Priis!

Rahbe.

Elegie

E l e g i e
ved
H e n r i k G e r n e r s
D o d.

Det var mit elskte Kald med festelige Sange
 At mane Sorgen frem om Dannebrogens Mænd,
 Naar hædret de forlod der' underlige, trange
 Men stolte Bane — thi jeg kendte den;
 Men skient jeg saae i Glimt, i tusind Glimt, o Gerrier!
 Afbrudte Stykker af din lyse Bane her,
 Saa tæller jeg dog heller Nattens mindste Stierner
 End jeg opregner Danmark din Værd.
 Og kunde jeg det; kunde end min Stemme lyde
 Heit, som Nationens Raab ved Kongers Leer,

Saa taug jeg dog — thi der hvor Fjolkets Taare flyde,

Der høres ei den Sorrig, som man seer.

Men at jeg sætter dig af sønlig Drift et Minde,

At Elegien stille taler om mit Savn;

At der hvor alles, ogsaa mine Taarer vinde,

Skal ei vanhellige dit store Navn.

Naar Kroniken paa mange Blade os opregner

Hvad Danmark eiede og mistede i dig;

Da nævner ydmyg jeg, som det din Søn sig egner,

Hvad jeg har eiet og har tabt i dig.

En Fader har jeg tabt, hvis adle, bedste Hjerter

Flød over af den Ild, hvormed han elskede;

Et Monster har jeg tabt, hvis hele Vandel lærte,

At al vor Kraft tilhører Brodrene;

En Lærer, fra hvis Mund flød deilig — men ublandet

Reent Wiisdoms Sprog — som naar han trættet endelig

Uf Dagens svære Dont med at velsigne Landet,

Nød Aftenen med at velsigne mig —

Men hvo kan synge der hvor Veemods Taare strømme!

Hvor Hjertet bløder i sin inderlige Graad!

Die Sang — din sidste Hvirvel kan ei meer udtømme

Mit Tab, end Helten og hans heele Daad.
Kun J, som selv har seet den grimme Circaale ramme
En elsket Faders Barm — kun J forstaae mig, naar
J føle, at den, jeg begræder — er den samme,
Som heele Dvillingriget græder for.

Gneedorff.

 Ved

Henrik Gerners

Jordeførd.

Du, som byder over Død og Grav,
 See du naadig til vor bange Smerte!
 Naar du da borttager det, du gav,
 Og vi føle Savnet i vort Hjerter,
 Vær det at ydmyge sig,
 Og love dig!

Naar du, Fader! løser Sjælens Bånd,
 Og ophæver den paa Lysets Vinger,
 Og den friske, utrættelige Hand
 Glad sig mod din høie Trone svinger,
 Hædrer Stovets hede Graad dit Navn,
 Men seer sit Savn.

Hellig, Hellig, Hellig er vor Gud!
Naadig! naar han vore Hjerter saarer,
Wisdom! Godhed! er hans Faderbud;
Af. vi skimte det igjennem Taarer,
Gerner krones, lider nu ei meer
Der, hoor han er!

L h a a r u p.

Til Danmark
 ved
 G e r n e r s
 L i g.

Din Graad var bitter, naar en adel Mand

Fra dig til Lonnens Iuse Tempel ilste,

Meer lindrende den stød, mit Fædeland!

Om og imens han levede du smilte.

R.

Jagge

E l e g i e .

Hoitidelige Snygger!
Med Graad indviiede Steder!
J, som til mine Glæder
Saa ofte Vidner var,
O J har hørt min Klage
I disse Sorgens Dage —
Indgyder dette Hjerter
Den Stilhed, som J har!

Her, hvor mod Solens Heede

Sig Egeens krumme Grene

Beskiærmende forene

Ved Bekkens tause Bred,

Skal ingen Tvang forbyde

Min Taare frit at flyde,

Her skal min Kummer finde

Et sikkert Tilflugtssted.

Her sadde vi tilsammen —

Her gif hun, den Tilbedte,

Som hvor hun gif udbredte

Omkring sig Fryd og Lyst —

Saa skal ved hendes Side

Mit Liv i Lyst henglide —

Kun dette Haab opfyldte

Mit alt for sorgfrie Bryst.

Ei Maal for sine Onfer

Det sønge Hierte kiendte.

Vor Dødelige vente

Udødeliges Lod?

Og dog — hvor skal jeg søge

Den Elskte at undvære!

Hvor finde Wei til Graven?

Hvor til at leve Mod!

Her lod i disse Egne

Harmonisk hendes Stemme,

Som bad mig Jorden glemme,

Dens Graad og Klagesyd.

Hvor hævedes mit Hierte

Høit over Støvet's Smerte

Med hendes muntre Sange

Om Kierlighed og Dyd!

 Nu skal min Sangguldindes

De kielne Melodier

I søde Phantaster

Ei meer hendyffe mig,

End snes jeg, mit Dre

Den sidste Sang kan hore,

Men af! som Afkedsfangen

Den lyder sorgelig.

Her jeg Naturens Verker

Har seet, i dem den Hoie;

Nu Saaren i mit Die

Alt see dem hindrer mig,

Natur! dit heele Rige

Er mig Uhykelige

En Dre — thi af! jeg savney

Dit Messerveyk i dig!

Lang er den Vej fra Livet
 Til Dødens mørke Rige —
 Fra denne Elskelige
 Saa langt jeg adskilt er!
 Men her min Bængsel finder
 Meer end de elskte Minder;
 Hvor hun saa nysig vandred
 Jeg troer mig hende nær.

Hvert Sted, som hun betraadde,
 Er helligt. Alle vegne
 Jeg Templer vil indhegne
 Til hendes elskte Navn!
 Naar Ekko mine Klager
 Og dette Navn gjentager,
 Skal hendes Skygge bringe
 Mig Lindring i mit Savn!

F. Plum.

F r i s t e l s e n .

Til

Frederik Leopold,

Greve af

Stolberg.

Som det fortrængende, himmelske, blendende
 Emil paa den dydige Skønnes
 Rødmende Kinder, naar halvdækte Barm sig
 hæver og snyder,

Løkker den fyrige Yngling, som stirrende
 Drakner sit Blik i dets Straaler,
 Føler i zittrende Nerver dets Ild, og
 Flammer i Længsel —

Sjælen paa soulmende Læber imode det
 Bæver, paa hidfige Kyffes
 Brændende Binger at hvirose sig heurnft
 Iud i sin Himmel —

Men, som det samme livsalige, lofkende
 Smil paa den Yndiges Kinder
 Jager i hellig, utokkelig Nadsel
 Sjælen tilbage —

Nær ved sin Himmel den truften af Siraalernes
 Alle for veltlystige Vælde,
 I f a r u s lig, paa henmeltende Binger,
 Lynes tilbage —

Saa med begeistrende Veltlyster vinkende
 Dryller den hellige Flamme,
 Helikons Helt til den fudsende Verden
 Bented' fra Himlen;

Opflammer Andrerens sulde, berusede
 Hjerte med stormende Længster,
 Og at udsprede fra Phebi Triumfvogn
 Wellust til Jorden.

Al! men den samme fortvylkende, hellige
 Nimbus om Digterens Iffe
 Splitter med lønende Straaler de vovsente
 Udstrakte Vinger,

Blindet af Glandsen nedstyrter den driftige
 Hatmodue Helikons Yngling,
 I Karus lig, og i Støvet med Længsøhed
 Vidner sin Afsmagt.

Baggesen.

 Ved

Barthold Johan Lodde's

D o d ,

 den 1ste Maii 1788.

Naar paa tunge, tornestrodde Veie,
 Wiisdoms Yndling moisomt vanke hen,
 Og foragter Jordens Fryd at eie,
 Edlig hardet i at mangle den;
 Naar han trat af Livets mange Plager,
 Har fortaret sig til andres Gavn,
 Og endda med selvgraae Haar modtager
 Hver en Lindring under Gødheds Navn,
 O! da skal ei Vardens Taare væde
 Støvet som den Edle her forlod,

Nei

Nei han skal med salig, himmelsk Glæde,

Tænke sig den Løn, han gik imod;

Dg den gyldne Streng skal Verden lære

Den miskjendte stille Vises Vard,

Dg Udadeligheds Glands skal være

Lønnen for den Edles Vandel her.

Lo d d e! i dit Hafsø Kummer præged'

Misanthropens mørke bittere Smil,

Altid eens, og altid ubevæget

Saae du Modgangs Vink og Glædens Til;

O! men bag din mørke Mine boede

Kjærlighed til Sandhed og til Dyd,

Dg at virke med til Andres Gode

Var din eneste, din stolte Frnd.

Stor og herlig Holberg fordum straaled',

Lucifer i Morgenrøden liig;

Norden saa ham undrende og maaled'

Nu ei meer den Fremmede med sig;

O! da fløi din Sjæl til andre Zoner,

Fremmed Blidom du begjærlig saae

Og du vilke Nordens Millioner

Op mod Hviden, som de skulde naae,

Hese Varders Sange da man glemte,

Naar du Gellerts milde Strengs slog,

Og til Veemod Hjerterne du stemte

Da Janne du til Norden drog,

Alldison og Steele saae du fare

Albions taknemmelige Folk,

Og, som de, du gavned' ved at være

For de Danske hine Vises Dolk.

Her ve y Vaarens bedste Blomster fandt'

Og Religionen Arands bandt,

Glad med ham blandt Gravene du vandt'

Og Guds Billed' i Naturen fandt.

Mattens store Sangers høie Klage

Hiffet ved hans Elstes Grave led;

Glade Engle saae ham Harpen tage

Naar han sang om Evighed og Død;

Merk som han, nedtrykt som han i Kummer,

Du den vise Brites Sang gientog.

Dg du vakte Daarett af sin Slummer,
Dg fra Verdens Sværm du Tanken drøg.
Dog — du hviler nu! — Alherren lønner
Den, som virker til sin Broders Gavn;
Gode Olding! men blandt Nordens Sønnen
Lever dit udødelige Navn.

Ch. N. Lund.

F r ø s t e n .

Du, som god og kjærlig kaldte
Til Lyksalighed utalte
Vasener af Intet frem,
Som til Fryd og Glæde Livet
Dine Skabninger har givet,
Ikke for at plage dem.

Skaber, Gud, Naturens Fader!
Ingen Skabning du forlader,
Du forlader ikke mig.
Nedtrykt af din Arm i Støvet,
Livets bedste Fryd berøvet,
Haaber jeg endnu paa dig.

Undrende mit svage Nie
 Saae dit Forsyns Gang, du Høie!
 I den Qual, som andre leed;
 Mange Livets Optrin lærte
 At du dem igjennem Smerte
 Ferte til Lyksalighed.

Har jeg ikke selv erfaret
 At din Godhed har bevaret,
 Og dit Forsyn ledet mig?
 Har jeg ikke allerede
 Nydt i Livet megen Glæde?
 Gud! det kom jo alt fra dig.

Ekstant de smukke Glædens Dage
 Her at komme meer tilbage
 Tugtende din Haand forbød,
 Skal dog dette knuste Hjerter
 Takke dig i al sin Smerte
 For den Frød, det eengang nød.

Tidt jeg mig endnu vil fryde
 Ved at tænke den, og nyde
 Alle mit soundne Held igjen;
 Og naar ned af blege Kinder
 Saaren ufriøstlig rinder,
 Haabet skal astørre den.

Vel er her ei Haab tilbage;
 Skjæbnens Løb, som bød mig Klage,
 Er uigjenkaldelig.
 Allmagt selv kan ei herveden
 Noget give mig i Steden
 For den Fryd, den røved' mig.

Men et bedre Haab mig bier,
 Naar de Lidendes Bestier,
 Døden venlig vinker mig —
 Sid den vinked' allerede!
 Gud! som skabte mig til Glæde,
 Hvor er den, om ei hos dig?

F. Plum.

Bed
 en ung haabesuld
 Piges Død,
 den 8de Novembr. 1787.

(Af hendes mindre Søstre.)

De sorte Mand den kjære Pige
 Har i den mørke Grav lagt ned!
 Vi føle bedst, men kan ei sige
 Hvormeget vi har tabt derved.

Hun var saaledes som hun burde,
 Saa soielig og from og god;
 Med Billie hun aldrig gjorde
 Os andre Sødsfende imod.

Hvem skal os nu paa Armen bære
 Med denne smme Kjærlighed?
 Og naar vi lege, hvem skal være
 Anføreren i hendes Sted?

Hun lærte flittig Gud at kjende,
 Hvad Fader og hvad Moder bød
 Hun gjorde, og de elskte hende,
 Og græde nu ved hendes Død.

Hvor syg hun var, vi kunde lære
 Ved hendes Seng Taalmodighed,
 Vi Staller maatte Vidner være
 Til det, den gode Pige leed.

O Kjæreste Forældre! siger
 Hvad ogsaa vi at gjøre har,
 At vi kan blive gode Viger,
 Og fromme, som vor Søster var!

Vi vilde aldrig glemme hende,
Men stræbe paa den Wei at gaae,
Som hun har viist os, og anvende
Al Flid for hendes Noes at naae.

Dg kappes om, af Deres Dje
At tørre Taaren, som randt ned,
Saa skal De atter sig fornoie
Dg elske os i hendes Sted.

 Elegie.

Sans er Naturen, Skabningen er ode;
 Min Tanke doer i Skræk, min Sjæl er mat;
 Belines Smil, og Liv og Vellyst døde;
 Belines Smil forsvandt, og alt er Nat.
 O! hvor er Kraft til dette Tab at bære?
 Til hvilke Guder flyer min bange Sjæl?
 Af hvilken Hfets Engel skal jeg lære
 At tvinge Glædens myrdende Nebel?
 O dette Smil! min Reises muntre Leder
 Igjennem Livets sorgelige Dal,
 Forsvandt, og Natten rundt omkring mig spreder
 Sin mørke Nødsfæls dødelige Dval!
 Saa gaar en Vandrer mellem steile Klipper
 Og vilde Stove med en stadig Fod,
 Og Haabet ei hans kække Hjerter slipper,

Enkænge Solen lyser, har han Mod;
 Men denne Soel gaaer ned, og for hans Dis
 En tyf egyptisk Nat udbreder sig;
 Fra Fjeldets Lind, som han besøeg med Moie,
 Han styrter i en Afgrund pludselig.
 Ved hendes Emill blandt Tigre, Drager, Løver,
 I Orkens Sand, paa Klippens bratte Ring,
 Jeg gik, og sang, og trodsed' hver en Rover,
 Ved hendes Emill, endskjøndt væbnet, trygg.
 Min vilde Skov, som Erncines Lunde
 Var fuld af muntre Whitometers Sang;
 Den rædsfulde Larm af Seyllas Hunde,
 Som Ossians og Klopstofs Harper Klang;
 Mig Orkens Sand var lutter Diamanter,
 Hvor unge Lam, ei Roudyr, bokred' sig;
 Aurora spredde Guld paa Klippens Ranter;
 Og Ekko fra hver Hule svarte mig;
 Mig Solen vækkede til virksom Glæde,
 Og Natten vinkede mig til qvægsom Slum;
 Naturens Alt var Fredens lyse Sæde,
 Den heele Skapning var Elysium.

Men af! mit Lys forsvandt, Zelines Dø
 Blev mørkt! Zeline smiler ikke meer!
 O! styrker mig, I Guder i det Høie!
 Hvor Livet før, jeg nu kun Døden seer.
 Nu bruser atter Skrak i Havets Bølge;
 Nu tordner mørknet Himmelen igjen;
 Nu løber, Drager, Tigre mig forfølge;
 Mig Angest møder, hvor jeg søger hen;
 Nu raver jeg igjen i Nattens Dø,
 Fra Fjeldets Lind en Afgrunds Svælg imod;
 Imellem Torne mine Fødder bløde;
 En Røver venter mig ved Egeus Rod.
 Hvor er jeg? Himmel! ingen Stjerne lysrer;
 Min Soel forsvandt; jeg Mørket kun kan see;
 Min heele Sjæl, mit heele Hjerte gysrer —
 Af! mit Elshium blev Helvede!

Baggesen.

Til

E * * * * * S * * * * * .

Hist bag Præstegaarden min Veninde
 Vandrer ved sin elskte B * * * * * s Haand,
 Medens Hymen Anstalt gjør at binde
 Dem med evigsøde faste Baand.

Rødmande hun tæller allerede
 Maaneder og Dage i hans Arm,
 Sød Forventning, forhen usølt Glæde
 Hæver høit den kjelne Piges Varm.

Ehi skönt mange lange Dage ere
 Hidtil sørmet, spøget, kysset bort,
 Troer hun dog, at ingen Dag kan være
 Som en Brøllupsdag fuldkommen kort.

Spillemanden splinternye Streng

Alt paa gamle Fiolin har spænde,
 „Jungen“, siger han, „i Marstal længe
 „Har Musik, som denne Brud fortjent!“

Mødrene fortælle hendes Dyder

For de unge Døttre; „Thrines Held,“
 Sige de, „kun den islandt jer nyder
 Som er god, og eier Thrines Sjæl.“

Whens Piger see misundelige

Paa en Lykke, som de ønskede sig,
 Skjont de alle aabenhjertig sig:
 „Baaren i sin Pragt er Bruden liig.“

Og de unge Mænd med Sorg erkjende

Hendes Savn ved landlig Høitidsbånd,
 Thi hun reiser fra dem, og med hende
 Take Marstals Fester deres Glæds.

Reis misundt og savnet, ædle Pige,
 Værd at elskes af den bedste Mand!
 Ingen skal blandt alle lykkelige
 Være lykkelig, som Du og han.

Thi har ikke sælles Agt for Dyden
 Sælles varm og trofast Sympathie
 Grundet eders Kjærlighed? og Tiden
 Ei skal gjøre noget Skaar deri.

Amor, som de ligeskabte Hjerter
 Fører sammen til Lykkelighed,
 Skal forhøje Elskovs grumme Smertes
 At forstørre Eders gyldne Fred.

Men naar Du, Veninde! glad velsigner
 Kjærlighed ved B*****s omme Bryst,
 Troer dig lykkelig, og sammenligner
 Dine Venners Skjæbne med Din Lyst,

Skal din Kind en kjerlig Taare vade
 Med at komme een af dem ihu,
Som paa Jorden fik den Lod at græde;
 Eengang var jeg lykkelig som Du.

J. Plum.

Ved
e n u n g N i g e s D ø d .

den 8de November 1787.

Under Skyggerne i Floras Enge

Stod den skønne Rose i sin Pragt;

Vi, som saae den, ønsked' at den længe

Maatte staae urørt af Stormens Magt;

Allerede mange Indligheder

Den udviklede og loved' fleer —

Åh! og Stormen brød den — Venner græder!

Eh! den skønne Rose er ei meer!

Den er ikke meer! saaledes Klage

De, som planted' og opelsked' den;

Ømt de værnede om dens første Dage,

Haabede megen Fryd af den igjen.

Disse falmede adspredte Blade,

Hvis hensoundne Flor vi glædtes ved,

Skulde kun et Minde efterlade,

Om vort bedste Haabs Ustædighed!

Græder

Græder over Livets korte Glæder,
Men begræder ikke Dødens Død;
See dens Skaber den i Ewigheder
Dobbelt yndig at fremspire bød;
Fri for Farer og for Storme sikker
Skal den skønne Rose blomstre der
I Elysiums de blide Skygger,
Hvor et evigherligt Foraar er.

F. Plum.

Gravskrift.

J! hvis Hjertes nød den blide Glæde,
 Som Euterpes Indling eder gav!
 Dydens Venner! eders Lærere væde
 Eders Bøns, den fromme Gjerløfs Grav!

Diber.

 T i l — — —

(Efter det Tydske.)

Dit Liv, Veninde! glide hen
 Mildt, som den klare Bæk, der flyder
 Igjennem Skoven, og udgyder
 Sig i den fjerne Søe igjen:

Snart risler den blandt Steene ned;
 Snart sees den mere langsomt rinde,
 Mens Skovens kjelne Sangerinde
 Melodisk klager ved dens Bred.

Et Kjærligheds-Blomster der
 Blufærdig staaer, og her sig speiler
 En Egeetop, og hiffet seiler
 En usorfærdet Jnglehær.

Paa denne Kant i Solens Glæde
Den gyldne Glæde herlig blinker,
Naar paa den anden Skyggen vinker
Til spøgende Majaders Dands.

Saa stude smilende og let
Dit Liv blandt Roser alle vegne,
Indtil i hine bedre Egne
Et Hav af Fryd modtager det!

F. Plum.

Cantate,
opført i et Selskab
paa
Kongens Fødselsdag,
den 29de Januarii 1788.

For Talem.

Chor.

Hæd ham, som Sjælens Malm adspredde,

Som Lys og Liv og Kraft udbredde

Bed viist og mægtigt Kongebud!

Den Mand er stor; — han ligner Gud!

 Meditativ.

Og det gjør Christian. Han oplader
 Hlind gamle, store, skonne Sandheds Tempel,
 Og tavst han knæler ned for hendes Alter;
 Og Folkets Vise see ham der, og glade
 De knæle ned med ham for Sandheds Alter,
 Og stittig søge de Gudindens Bolig,
 Og grant de mærke hendes store Tale,
 Og de forkynde den for ham og Folket,
 Og Folket horer, — glædes, — priser Kongen.

Aria.

Du, Sandhed! Rigers Hæld beskytter,
 Med faste Vaand du sammenknytter
 Monarchen og hans elste Folk!

Han horer glad din høie Stemme,
 Som lærte ham dets Vel at fremme;
 Hans Bud er kjærteg Vilddoms Tolk.

Efter Talem.

Recitativ.

Ja meer og meer skal Sandheds blide Straaler
 Udbrede Lyb og Kraft fra Borg til Hytte;
 Thi mildt og reent skal Himlens Bud forkyndes;
 Kun Daad, ei borget Navn, skal vorde hædret,
 Og stadigt Mod skal styrke kyndig Kriger,
 Og noisom Landmand egen Jord skal dyrke,
 Ei Wijsdoms Tempel søges blot af Hunger,
 Og nærig, indskrænkt Handels-Mand forjages,
 Og Kunstneren skal lønnes, hædres, gavne,
 Og Haandværks-Flid forædles skal ved Granskning.
 Og alle Tvillingrigets glade Sønner
 Skal prise Sandhed, og dens Ven, vor Konge.

Duet.

1. Kan Lagnen Sandheds Sprog ei lære,
 Og Ondskab krænte Dydens Søn?
2. Men Tiden hævner Sandheds Ære,
 Og luttret Dyd er dobbelt Skjøn.
- 1 og 2. Ja, Tiden hævner Sandheds Ære,
 Og luttret Dyd er dobbelt Skjøn.

Chor.

Hører, Nordens adle Sønner!

Hver, som Sandheds Balde skjønner,

Tanke, virke Brødre's Gavn!

Selv en usødt Slægt I vise

Bei til Hæd, og den skal prise

Christians og eders Navn.

Riber.

Min

Forlignelse med Amor.

(Til en Veninde Morgenen efter hendes Brevskup.)

Iblandt de mange Væbner, som
 Det gamle Grækenland og Rom
 Saa vindskrenket Herkskab gav
 I Himmel, Jord og Luft og Hav,
 Mig ingen uden Amor vilde
 Behage ret, da jeg var lille.

Og det er sandt, saå barnlig skjon
 Og spøgfuld, som Entheres Søen,
 Naar han med Roser i sit Haar
 Blandt smilende Chariter gaar,
 Er ingen Dreng, det maae man sige,
 Paa hele vide Jorderige.

Hvor ønskede jeg at faae ham sat
 Engang til Legekammerat ;
 Naar jeg til Maals paa Kjøppe reed,
 Han ogsaa skulde vedet med ;
 Og da jeg meer ei reed med Dreng
 Han var min Livgud meget længe.

Ei Amor uerkendelig er ;
 Han een af sine Gratier
 Ifort: Støvets bedste Dragt,
 Og Indigheders Tryllemagt
 Han hende gav, for mig at lære
 Hvor lykkelige Guder ere.

Et Haandtryk og et kjælent Smil
 Kan Hjertes lede, som det vil,
 Jeg drømte mig i Paradiis,
 Og sang kun Amor og hans Priis :
 O Elskov, Elskov! Himlens Datter !
 Din Syft den Elskende kun fatter !

Men af! paa denne usle Jord
 Ublandet, varig Fryd ei boer!
 Min Drem forsoandt, og Ekjæbnens Harm
 Vortrev min Elste fra min Arm,
 Fortlaret saae jeg hende stige
 Til Gratiernes bedre Nige.

„ Falsk, som du selv, Cytheres Sen!
 „ Og trosløs er din Trostabs Løn!
 „ Du hæved' mig til Himmelen,
 „ Kun for at styrte mig igjen —
 „ Du Gunders Salighed mig lærte,
 „ Kun for at knuse dette Hjerte! “

Saa brød min Sorg, fortvovlet ud.
 Imellem mig og Elskovs Gud
 Var siden Venstak reent forbi;
 Jeg hadede hans Tyrannie,
 Og hevnede mig ved at minde
 Hans Slaver, at de gik i Blinde.

Et Nat gif bort i Fiendtlighed,
 Og mange fleer var gaaet med,
 Om ei imellem ham og mig
 Var nylig skiftet et Forslig,
 Og det er egentligen dette,
 Jeg Dem, Veninde! vil berette.

Seent kom jeg hjem, og det var Nat,
 Nns havde jeg det Sted forladt,
 Hvor Cyprivor saa hemmelig
 Dag Hymens Trone skjulte sig;
 Alt soæved' Sovnen, soøbt i Taage,
 Hen over mine Pinelaage,

Da jeg den lille Elfkovsgud,
 Saa ventlig, som han før saae ud,
 Med Rosenkrands om Tindingen,
 Seer mod min Seng at komme hen,
 Da horer disse Ord ham sige,
 Som syntes meget mærkelige:

„ Du , som ved Elskov lykkelig,
 „ Heit over Guder høved' dig ,
 „ Og ved en støvklædt Engels Drøst
 „ Foragted' selv Elskst Lyst —
 „ Din Stolthed voldte dig din Smerte ,
 „ Den rev din Elskte fra dit Hjerte.

„ Olympens Magt , forsonet ved
 „ Din Kummer , sender Amor ned :
 „ Han veed dit Had , og hevner sig
 „ Paa Guders Viis guddommelig :
 „ Veed hvad du vil i Amors Rige ,
 „ Kun ei din tabte Elskelige . "

Han tav. Olympens strenge Dom
 Mig hoist ubillig forekom ,
 Men Gudens Edelmødighed,
 Den Ban , han trøstede mig med
 Og hvad jeg om min Afsmagt hørte
 Til dñs Erkjendelighed mig rørte.

„ O Amor! “ var mit Svar, „ Kan jeg
 „ Min Elſkte ved min Forben ei
 „ For al min Rummer faae til Bøn;
 „ Jeg for mig ſelv har ingen Bøn;
 „ Dog ogſaa Venſkab dette Hjerte,
 „ Og Venſkabs Værd at ſtatte lærte.

„ Kort var min Fryd, men ſtor ſom den
 „ Og varig, ſom i Himmelen,
 „ Saa være mine Venners Lyſt
 „ Ved elſkede Veninders Bryſt!
 „ Og jeg ſkal ſkue den og kjende,
 „ At Amors Magt er uden Ende! “

„ Kort var din Fryd, men ſtor ſom den
 „ Og varig, ſom i Himmelen,
 „ Saa være dine Venners Lyſt
 „ Ved elſkede Veninders Bryſt!
 „ Og du ſkal ſkue den og kjende,
 „ At Amors Magt er uden Ende!

Saa svarede han med et Smil,
 Og før han svandt han sagde til:
 „ Fortæl du din Veninde det,
 „ Som du i Nat har hørt og seet!“
 Jeg vaagned, skrev det op og sender
 Det, som det er, i Deres Hænder,

F. Plum.

Selskabsfang.

Ver du vort Selskabs Skotsgudiude,

O Venfkab! Jordens bedste Hald!

Vort Favnetag dit Hadersminde!

Vor Fryd udspringe fra dit Bald!

Op Brodre! stemmer! stemmer i:

Hald vare Venfkabs Harmonie!

Du Moder til hver mandig Glæde,

Forkionner selv den Vises Fied;

Du har i Amors Blomsterkjæde

Indfættet dine Roser med:

Op Brodre! stemmer! stemmer i:

Hald vare Venfkabs Harmonie!

Naar Himlen en Begierning sender,
 Du lærer os at nyde den:
 Naar Elæbuen sine Tordner tænder,
 Hvor sødt, at flye hen til en Ven!
 Op Brødre! stemmer! stemmer i:
 Hæld vare Venkabs Harmonie;

Og her ved Festens glade Dage,
 Naar Ven er samlet med sin Ven;
 Du smelter os ved Armod's Klage:
 Mild byder du at lindre den:
 Op Brødre! stemmer! stemmer i:
 Hæld vare Venkabs Harmonie!

End høit vor Sang, lad Verden kjænde,
 At Venkabs er vort Piemeed:
 At alle, alle Hjerter brænde
 For dig, du Jordens Salighed!
 Op Brødre! stemmer! stemmer i:
 Hæld vare Venkabs Harmonie!

Thaarup.

De
Elskendes Salighed.

(Efter Holty.)

End er du ei til Himlen vendt tilbage,

Du Paradisets rene Lyst!

Dig kan endnu den Lykkelige smage,

Som hviler ved et elsket Bryst.

Til Paradiis forvandler Elskov Jorden,

Dg skaber Fryd i Sorgens Hjem;

Forandrer, med et Bink, Naturens Orden,

Dg kalder Lyst i Økner frem.

Over Fryd er mørk mod Glimtet af dens Glæde;

Dens Veemod selv er Salighed;

Dg Hjelent ved sin Elsktes Bryst at græde

Kan ingen Jubel lignes ved.

Den Elskende her Himlens Forsmag under,
 Hans Hjerte helliges dertil;
 Thi Kjærlighed indvier ham til Dyder,
 Dens Flamme tænder Dydens Ild.

En Cæsars Magt han ingen Tid begjærte,
 For ham er ingen Throne stor;
 Han herske vil i sin Tilbedtes Hjerte;
 Hun er for ham den hele Jord.

Ei Perus Guld, ei begge Verdnens Skatte
 Kan lokke ham af hendes Arm;
 De kan ham ei de Dieblis erstatte,
 Som han ei nød ved hendes Barm.

Han for et Blik bortgav al Verdens Throner,
 For hendes Smil hver Kummer veeg,
 Et kjædent Kys med Verden ham forsoner,
 Om end hans bedste Ven ham sveeg.

Naar hendes Arm sig kjærlig om ham stunger,
 I Lyffens Favn han føler sig;
 Af henrykt Sjæl var Verdens Lovsang senger,
 Er viis, og god, og lyffelig.

Han hilser glad enhver af Aarets Dage,
 Den bringer ham fornøjet Lyst;
 Glad seer han til fremsfarne Tid tilbage,
 Thi han dem nod ved hendes Bryst.

Og deres Fryd ei selv med Livet endes,
 Den gjennem Døden følger dem,
 Hun bliver hans; han bliver evig hendes,
 I Kjærligheds og Glædens Hjem.

Na h b e f .

Elegi

 E l e g i e

ved

 Andreas Christian Hwiids
 G r a v .

Her i disse landligsimple Grave

Lagdes mangen værdig Borger ned ;

Mangen og blandt dem sin Ben maae have ,

Som besørged' ham et Hvilested ,

Som med Veemods Taarer ham ledsaged' ,

Og med Ejerlig Haand hans Minde skrev ;

Men saa sandt begravt , saa høit beklaget ,

Som vor Hwiid , ei nogen af dem blev .

Æ! thi nylig saae vi ham at vandre

 Wiisdoms trange Bane med os hen —

Hvor indgav hans Fyrighed os andre

 Mod og Kræfter til at vandre den!

Sikke gif vi ved hans Haand, og troede,

 At vi med ham længe skulde gaae,

Da han sank i Graven, og vi stode

 Eene, kummerfulde, saae derpaa?

Thi saa nylig bare vi tilstæde

 I hans lykkelige Vennekreds,

Saae ham han handle og udbrede Glæde,

 Altid, som den Wiise, veltilfreds;

Saae hans blide, fromme, skyldfrie Mine,

 Dydens ubedragelige Præg,

Naar, som Sokrates, han sad blandt Sine —

 Æ! den er ufjendelig og bleg!

Selv da Livets Kræfter ham forlode,

Swæved' end paa Løben dette Smil;

Vi, som tavse om hans Leie stode,

Haabed' endnu, saae ei Grund dertil;

Kunsten traadde hjælpeløs tilbage,

Dg Machaon sukked' for sin Ven;

Runde Livet kjøbes, vore Dage

Hadde vi med Glæde givet hen.

Danmark nylig saae det Lys, han tændte,

Mængden useet Wei til Sandhed fandt;

Alle Gode i hans Skrifter kjendte

Guds og Dydens varme Prædikant,

Læste i hver Linie hans Hjerter,

Dg henreves til at elske det;

Skulde du, o Danmark! uden Smerte,

Se: din tabte Yndlings Urne seet?

Musers Sønnen i en talrig Skare

Fulgte deres Elskte til sin Grav;

Alle vilde Kappes, alle bare;

Leiet Pragt sig Hæder aldrig gav:

Sorgeskarens Længde tidt bedrager;

Floret osse skjuler Arving's Fryd;

Musers Sønnen leies ei til Klager,

Men de ære Videnskab og Dyd.

Langt fra Mennesker hans Lig er blevet

Medlagt her i Stilhed, som han bød;

Han, som haded' Glimmer mens han leved',

Kunde den ei ønske i sin Død;

Byens Larm, og Mængdens vilde Glæder,

Inden disse Mures Eensomhed,

Ei forstyrre Vandrerens, som græder

Bed den Edles tavse Hvilested.

Jorden skjuler ham; ei Graad opliver

Dette Stev, som led vor Skjebnes Stav;

Men den venlige Natur omgiver

Dobbelt yndig sin Silbeder's Grav;

Dg i Baaren om hans Urne smiler

Haabet: vi skal favne ham iglen.

Hellig er den Jord, hvori han hviler!

Ei Vanhellige betræde den!

F. Plum.

 Tit

en Ben,

 den 1ste Januarii 1788.

Hver en Voldsmand er min Riigdoms Herre,

Croest Guld for Cyri Magt forsvandt,

Hver en nedrig Skumler kan desværre

Røve mig den Røve, jeg moisom vandt,

Hver Sejan despotisk kan forjage

Mig fra Embed' og fra Fødeland!

Ingen mig dit Venfkab kan betage!

Lad da hine røve, hvad de kaff,

 Na hbet.

Eil
 en Beninde.

Dag for Dag, og Aar for Aar hendsynder,
 Og usyggeligt vort Venkskab stod;
 Tidens stærke Strøm forgjæves brnder
 Sine Bølger her paa Klippens Fod.
 Deres Venkskab er min Fryd, min Ære,
 Det i Mismod's Nat tidt trosted' mig,
 Det min sande Himmel vilde være,
 Hvis Jæg stedse saae Dem lykkelig.

Aahbet.

Klage.

Himmel! mine Klager bede
 Ei om et mig nægtet Held,
 Glem kun hine Glimt af Glæde
 Af, som martre grumt min Sjæl!
 Jeg det veed, med hiine Dage
 Al min Fryd er fngtet hen!
 Jeg den ensker ei tilbage,
 Und mig blot at glemme den!

Aahbet.

P r o l o g e r .

I.

(Med Høvelsernes Begyndelse i et dramatisk Selskab.)

Med Glæde liig den fromme Wandrers Glæde,
 Der seer sit elskte Fødeland igjen,
 Vi atter Venkabs Helligdom betræde,
 Med bævend' Banken hælser Hjertet den;
 Thi Glæders, mange sande Glæders Minde
 Omsvæver, sølder, og indvler den.
 Her saae vi øst: adle Daare tinde,
 Og samme Smil i dem at svinde hen
 Vi horte Lænkeren med Latter skjonne
 Paa Fader Holbergs uopnaaede Aand;
 Kun sliges Bisfald kan ham værdig sonne,
 Ham krænke Klap fra Koggrend' Daares Haand.
 Men troer dog ei, at Krav paa Kunstnerhæder,
 At Drom om Roses Værd os river hen;
 Nei, eders Hudest gav os mindre Glæder,
 Hvis Venkabs ikke havde Deel i den.
 Den trofast elskende, den adle Pige,
 Der stolt beskeden kjender, statter sig,
 Froe horer dog fruddrukne Elsker siige,
 At ingen hende er i Skjønhed liig,

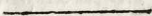

Skjændt hun sig kiender nok tit at erkjende,
 Af Elskov blændes, om ei blindes han;
 Naar just hans Noes derfra sit Værd hos hende,
 Da syvfold mere Værd end var den sand.
 Som Elskov er og Venfæb — o! thi banke
 Thi zittre Hjærterne ei blot af Lust.
 En lige Hærlig, men en bange Tanke
 Bestormer vores, som hiin Vandrees Brnst.
 Vi kom til vore Glæders Hjem tilbage!
 Men mon vi finde alting, som det var?
 Og yndes vi, som i fremfarne Dage?

Med Vennefrugt vi vente eders Svar!

Ifald I her ei fandt de vante Glæder —
 Dog ingen Tid forandrer Venners Hu,
 Vi uforandret hædre, elske eder!
 Og — o! jeg føler det, — I ynde os endnu,

Rahbek.

II.

(Ved en Selskabsbroders Bortreise.)

Vintren sanker os til vante Glæder!
 Af! men det er ei vor * * * * * meer,
 Elskte Venner! som forjætter eder
 Musernes og Venkabs Feste her.
 Froe vi altid troede, hvad han lofte;
 Thi han hver Samene er saa kjær,
 Kjær, som Venkabs selv! det vidned' ofte
 Dore Taare, og vor Latter her.
 Tidt han henrev os til ædel Smerte,
 Ved hans Bæk forglemte vi hans Roes,
 Tidt vi elskte og hans eget Hjerte
 I de Følelser, han indkjød os;
 Og med ikke mindre Trostab viiste
 Han os ofte stolte Daarers Feil,
 Heit var Latter da den Kunstner priiske,
 Musen laante sit og Holbergs Speil,

Og ham yndte Sanges Samene,
 Dog — hvo kjender, søler ei vort Savn? —
 Al — hans Digter, Kunstnerværd ei eene
 Bier, og foreviger hans Navn.
 Han vort Samfund var en nidkær Broder,
 Droq det valdig af sit Chaos frem,
 Det blev ham mangt Kjerligt Venkabs Moder,
 Derfor elskte han og det, som dem,
 Og hvordan han elsker dem — Tilgiver
 Disse Laare, som afbrøde mig!
 Uffædstemens Minde mig henriver,
 Dørebare Ven! reis lykke ig.
 Ewig elskes mellem os dit Minde,
 Elsk os stedse, og vær lykkelig,
 Og det er, det bliver du! — Veninde,
 Thi hans Hæld betro de Himlen dig!
 Og hvad troere, hvad bedre Hænder
 Kunde den betroe sin Vndling til?
 See hvor glad, hver *****s Ven erkjender,
 Edle! hvad du kan, og hvad du vil.
 Derfor reves han af vore Arme,
 For at lønnes i dit Favn med Lyst,
 Kold er Benners broderligste Varme
 Mod en kjerlig Huustroes omme Bryst.
 Jil da Ven! — og skjent vi tungt dig savne
 Denne Trost vort Savn husvæle skal,

Alt du gif at elkes, glæde, gavne,
 Alt du skabtes til dit ædle Kald.
 Ogsaa der din Læbe Dyd skal lære,
 Lære det, der end er meer end Dyd;
 Ogsaa der din ædle Sjæl skal være
 Kjendt og elsket, alle Godes Fjend.
 Og du vorde skal din Kredses Fader,
 Den skal blive god og lykkelig,
 Og, som disse Benner, du forlader,
 Skal den kjende, agte, elske dig.
 Og dit Navn skal i vort Samfund leve,
 Hvo forglemte dig, som saae die Værd?
 Og dit Munde, som en Skjtsbaand, svæve
 Over dette Selskabs Samlinger.
 Tidt det dine Benner skal bestjæle
 Til at vandre frem i dine Fjed,
 Og den ædleste vil vi tildeele
 *****s Navn til Løn for Nidkjerhed.
 Da skal Venkæb blidelig velstige
 Os, som skatte hendes Yndlings Værd,
 Lonne os med Brødre, som dig ligne,
 Det, og Glæden evig trone her!

Kabbe.

Epiloger.

I.

(Paa et dramatisk Selskabs Stiftelsesdag.)

Den trætte Vandrer, som fandt qvægsom Oye
 I yndig Lund mod Dagens East og Heede,
 Og stærkedes at bære den paa ny,
 Han signer Lunden med erkjendelig Glæde,
 Og naar han uglad maae forlade den,
 Han fillæs tungt derfra, som fra en Ven,
 Og sender end eet takfuldt Blik tilbage
 Med sin Velgjørerste et smt Farvel at tage.
 Og Venner! var vor Vandring giennem Livet,
 Som giennem Sahras Ørke, ei tung og heed,
 Og Venkæb ei de Dødelige givet,
 For at forsøde Veiens Meisomhed?

Geld den, der finder i dens Palmestygget
 Et sikkert, qvægsomt, høndigt Hvilested,
 Førgjæves Eljæbnens Harm den Mand nedtrykker,
 Der har en Vennebarm at hvile ved.
 Og Muserne, og Wiisdommens Gudinde
 Oplade deres Laurbærlundes Lye,
 Enhver, som de tillade did at stige,
 Mod sine Plager kan et sikkert Fristed finde;
 Den martrede Drest fandt fordum der
 Et helligt Tilflugtssted mod sine Dvalgudinder;
 Dog hvo tilfulde ulykkelig er,
 Han sig forskudt fra deres Nafn finder.
 Her — Venner! blande Laurbærfygger sig,
 Med Palmelundens hellig skjønne Møtke.
 Og viise Venner ofte samsled' sig
 Camenerne og Venfskab troe; at dyrke;
 Alt orte Vintre svandt. O Venner seer tilbage,
 Hvor sand, hvor megen Fryd udmærker deres Dage?
 Hvor mangen Dag og Aften her var skjøn,
 Da Venners Glæde var Genies og Venfskabs Løn.

D føler, Venner! føler hvad vi føle
Camenernes og Venfabs milde Haand;
Erkjendtlig Fryd hver Broders Hjerter fylde,
Erkjendtlig Nidkjerhed hver Broders Aand!
Hver med utrætted Hu fremelste, vngte, frede
Den Lund, der ham saa bliid en Eye tilbød,
Hver ansee, som en hellig Gjæld den Glæde,
Han her ved Broders Aand og Venfabs nød.

II.

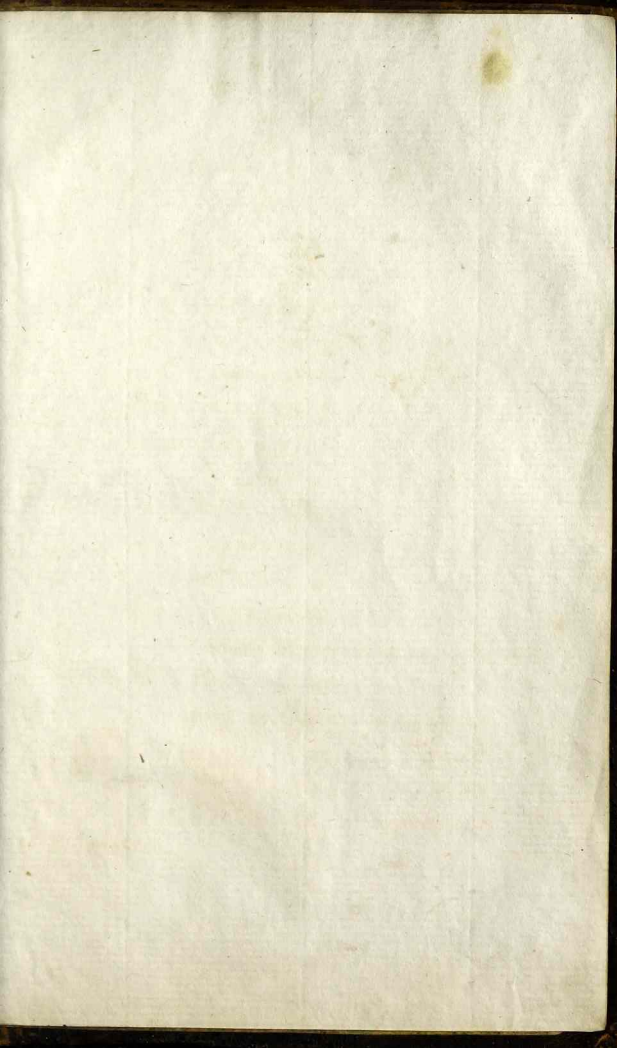
(Bed et privat Theaters Slutning.)

Hver Himlens Yndling, som den huld har givet,
 Den første blandt Betsignelser, en Ven,
 Ham er hans Vandring blid igjennem Livet,
 Effjont Vanheld stræber at omtaage den.
 Om over ham Vanlyffkens Nat end hænger,
 Hvis Taushed brydes kun af Tordenlag,
 Snart Venkabs Stemme Tordenen giennemtrænger,
 Den byder Mørket sine — og det er Dag.
 Og om ham da en bundløs Afgrund skrækker,
 Som fæl og brat sig aabner for hans Fod,
 Beldædig Venkabs ømt ham Haanden rækker,
 Hans Kræfter da fornyes med hans Mod. —
 Og naar det lykkes Venkabs saa at diage,
 Ham sikkert ud af disse Rædsler,
 Da er hvert Glimt af lykkelige Dage,
 Den Frelste dobbelt blidt, fordi han sees.

Ein omme Ven med ædel Frnd at nyde,
 Et Venkabs Løn i hans Lyfsalighed,
 Og deres Følelser sig sammenghyde,
 Og deres Frnd fordobler sig derved. —

Vort Samsfund, som sin flette Vinter ender,
 Og kommer denne Skysaand omt ihu;
 Thi høit og frø og villig det erkiender;
 At det er Venkabs Bærk, det staaer endnu —
 Skjønt mangen Afstedstaare her er runden,
 Skjønt mangt et Saar det ublid Skjæbne gav,
 Skjønt selv Cypresser mørkne Laurbærlunden,
 Og fygge om en elsket Broders Grav. —
 Os Venkabs Uttraae gav at tækkes Eder,
 Og eder gav det Hu, at ynde os,
 Og dobbelt os den blide Tanke glæder
 Det er af Vennehaand vi faae vor Roes.
 Gid Venkabs Lønne hver med sine Glæder.
 Som ved at skianne paa dem, er dem værd,
 Da skal det tidt endnu indbyde Eder,
 Og kalde os til vante Glæder her.

D a h b e t

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in approximately 15 horizontal lines across the page.

25
126

